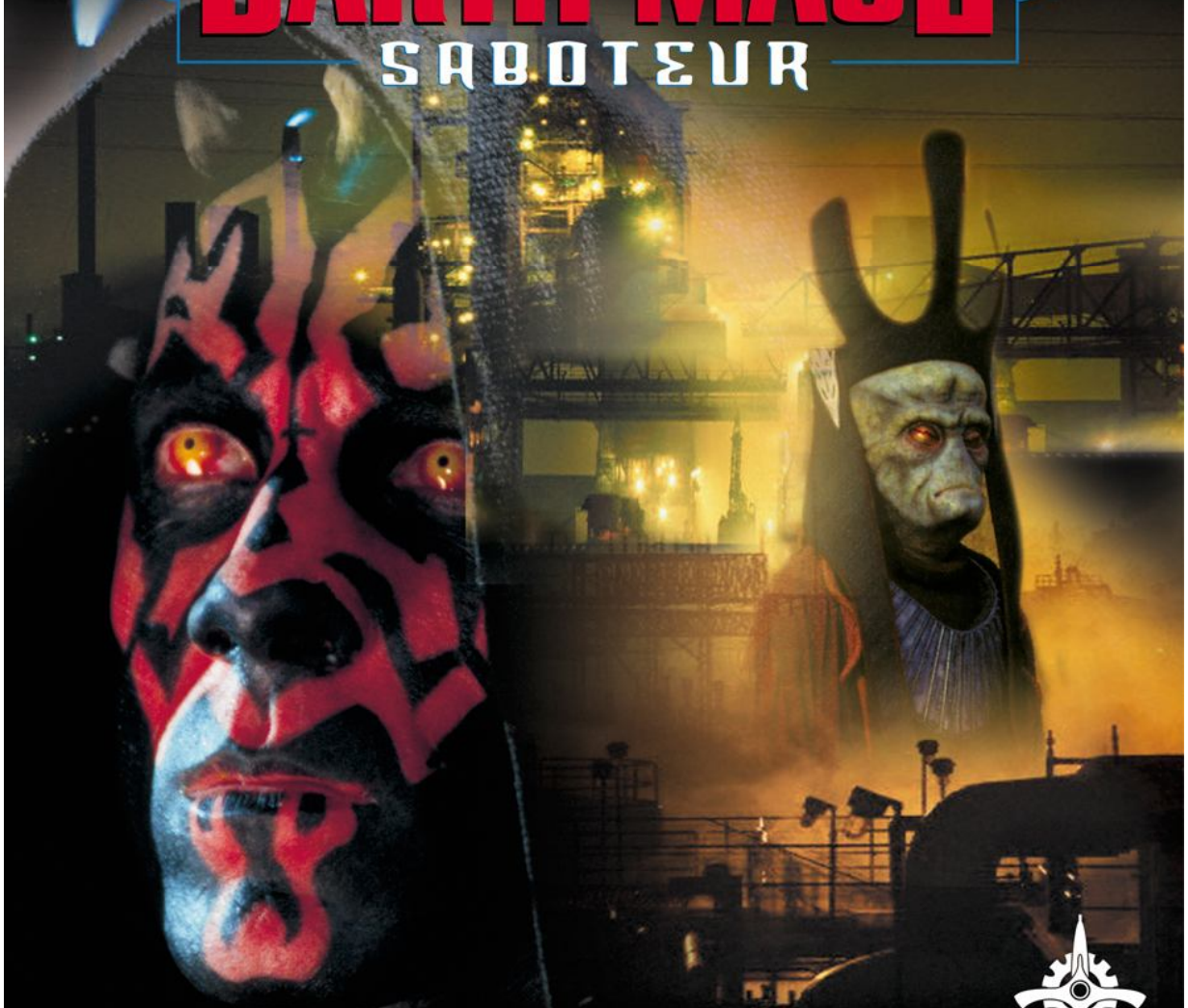

STAR WARS

DARTH MAUL

SABOTEUR

JAMES LUCENO

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

James Luceno: Darth Maul – A szabotőr

Fordította: FrNo (Nute Gunray – Star Wars SAGA Fórum)

1. fejezet

A Videnda szektor majd' mindegyik világa rendelkezett valamilyen különlegességgel, melyet nyújtani tudott a látogató számára – meleg sós tengerek, zöldellő erdők, messzi horizontokig elnyúló füves tájak. A Dorvallaként ismert távoli világban mindezek megtalálhatóak voltak. De mégis, amit valóban bőségesen kínált, az a lommite érc volt, a transzparacél gyártásának nélkülözhetetlen összetevője. Ezt az átlátszó fémeket galaxis-szerte használták csillaghajók és szárazföldi épületegyüttesek tetőszerkezeteihez és kilátóablakaihoz. A Dorvalla olyan gazdag volt lommite-ban, hogy a bolygó lakosságának egynegyedét foglalkoztatta a Lommite Limited vagy annak rivalizáló versenytársa, az InterGalaktikus Érc, mely vállalatok az anyag kitermelésében voltak érdekeltek.

A meszes ércet Dorvalla trópusi egyenlítői térségében bányászták. A Lommite Limited műveleti központja a bolygó nyugati féltekéjén terült el, egy sűrű erdő által takart, széles vetődéses árokban, meredek lejtőkkel körülvéve. Egykoron ezt a területet ősi tengerek borították, de a bolygóköpenyben bekövetkezett változások révén hatalmas sziklacsúcsok emelkedtek ki a földből, végérvényesen megváltoztatva ezzel a táj arculatát. A buja növényzet által megkoronázva, a fák és páfrányok ősi léptékében magasodó sziklás hegyek vakító fehér szigetek módjára emelkedtek a napfényben, a völgyek aljába tóduló karcsú vízesések szülőhelyéül is szolgálva.

De ami valaha vadon volt, az mostanra egy kitermelő vállalkozás színtere lett. Hatalmas bontási droidok faragták ki a bázishoz tartó széles utakat a nagyobb sziklafalak legtöbbszöréből, valamint erdők helyére vájtak két, több tucat félszeg űrsikló befogadására alkalmas körkörös leszállópályát. Magukat a sziklacsúcsokat kivájták és bányákkal lyuggatták át, a mély krátereket szennyezett vízzel töltötték tele, ködös tükörként visszaverve ezzel a nap fényét és az eget. A droidok szakadatlan munkája mindent előteremtett, kivéve az érc bányászását, amelyet szerződéses munkaerők, legyenek azok emberek vagy idegenek, végeztek. Körükben a kibányászott érc jelentett minden viszonyítási alapot egymáshoz képest. Nem számított a bányászok bőrének, hajának, tollazatának vagy pikkelyeinek természetes színe, hiszen, mire a galaktikus hajnal beköszöntött, mindenki fehér lett. Teljes egyetértés volt abban, hogy az érző lények többet érdemelnének ennél a létformánál, de a Lommite Limitednek nem volt arra elég prosperitása, hogy teljes állományában átálljon a droid-munkaerőre, ráadásul a Dorvalla sem volt éppen a határtalan munkalehetőségek hazája.

Ez azonban mégsem tudta megakadályozni álmodozásukat.

Az emberi fajhoz tartozó Patch Bruit, a Lommite Limited ércet rutinszerű portalanításáért felelős terepműveleti főnöke már régóta álmodozott arról, hogy áthelyezik Coruscant-ra vagy egy másik magvilági helyre, hogy végre új életet kezdhessen. De egy ilyen lépés még évek kérdése volt, és valószínűleg úgy soha nem fog megtörténni, ha folyamatosan

visszaszolgáltatja csekélyke bérét az LL-nek azáltal, hogy túlköltekezik a vállalati tulajdonban lévő üzletekben és a maradék kevéske pénzét is elherdálja szerencsejátékra és italra.

Az LL-nek dolgozott már majdnem húsz éve, és ezalatt az idő alatt sikerült magát felküzdenie hatalmi pozícióba. De ezzel a hatalommal több felelősség szakadt rá, mint ahogy számította, és a legutóbbi ipari szabotázs-incidensek után nem sok híja volt, hogy elveszítse türelmét. A doboznyi irányító-állomás, ahol Bruit munkaidejének java részét töltötte, a sziklacsúcsok erdejére, valamint a szállítóhajókat indító- és érkező zónákra nézett. Az állomás számos videó-lejátszójának felvételein láthatóak voltak azok a repulzorlift platformok, melyek a dolgozó csoportokat vitték fel a mesterséges barlangok tátongó szájaiba, vagyis a meredek hegyek gödröcskés felületeihez. Másutt a platformok emelését hatalmas ívelt nyakú, szelíd szemű, erős hátú fenevadakkal végeztették el.

A technikusok, akik Bruit mellett dolgoztak a vezérlőállásban, előszeretettel hallgatták felvett zenéiket, ám azokat a hatalmas fűrógépek könyörtelen zúgása, a mélyhangon bömbölő vadállatok és a nagy zaj kíséretében felszálló hajók miatt alig lehetett hallani.

A vezérlőállás falai ujjnyi vastagságú transzparacélból készültek, aminek háromszorosan bevont paneljeiről azt hitték, hogy képesek távol tartani az ércport, de ez hiú ábránd maradt. A finom agyagszerű, gyantás por a legkisebb nyílásokon is beszivárgott, és mindent beterített. Bárhogy is igyekezett, Bruit nem tudta magáról eltávolítani a rárakódott mocskot, akár zuhanyzással, akár szonikus fürdővel kísérte azt megtenni. A szagát mindenhol érezte, akárhová is ment, ezt ízlette a cég menzáiban felszolgált ételekben is, és időnként még az álmaiba is beszivárgott. A lommite por olyan átható volt, hogy az űrből úgy tűnt, mintha a Dorvallát kifakulás gyűrűzte volna körbe.

Szerencsére a Lommite Limited műveleteinek száz kilométeres körzetében mindenki ugyanabban az áldatlan állapotban leledzett, legyenek azok bányászok, bolttulajdonosok, vagy azon lények, akik a kantinbárokat látogatták. De egy nagy összetartó közösség mégsem alakulhatott ki. A visszatérő szabotázsok a légkörben állandósították az óvatosságot és a bizalmatlanság érzését, még azon munkások között is, akik egymásnak válllvetve dolgoztak az aknákbán.

– A kettes csoport szállítóhajói megrakottak, és indulásra készek, főnök – jelentette az egyik, emberi fajhoz tartozó technikus. Bruit a droid által vezérelt, gépesített transzferekre irányította a tekintetét, amelyek a lommite felszínen át való elszállításáért voltak felelősek. Az orbitális pályán a hajóterhet átrakodták az LL, fregattokból álló flottillájába, ezek a hajók vitték tovább a finomítatlan ércet az azt feldolgozó világokra a Rimma Kereskedelmi Útvonalon keresztül, alkalmanként a távoli Magig meg sem állva.

– Szólaltasd meg a figyelmeztető jelzést – felelte Bruit. A technikus kapcsolók sorát pöccintette fel a konzolon, mire a hangszórók elkezdtek szirénázni. A bányászok és a karbantartó droidok eltávolodtak a felszállási zónától. Bruit a képernyőre nézett, ahonnan közeli képet kaphatott a szállítóhajókról. Figyelmesen tanulmányozta a járműveket, bármilyen rendellenesség után kutatva.

– Felszállási zóna kiürítve – informálta ugyanaz a technikus. – A transzferek készen állnak a felemelkedésre.

Bruit bólintott. „A kérdés az, hogy el is indulnak-e.” Ez egy olyan rutinszerű eljárás volt, amit már vagy tucatszor megismételtek Bruit munkaidejének lejártáig, amely jellemzően elhúzódott a naplementéig.

A nyolc pilótánélküli hajószerkezet a repulzorliftek energiájától piruettezve felemelkedett a földről, és tompa orraikat délnyugati irányba fordították. Alattuk a levegő fodrozódott a melegtől. Amikor a transzferek már ötven méterre eltávolodtak a talajszinttől, a hajtóművek motorjai kékes színben fellobogtak, s magasan kilőtték a hajókat a porral teli égbe.

A föld kissé megrázkódott, Bruit a csontjaiban érezte ezt a megnyugtató morajlást. Vett egy mély lélegzetet majd hagyta lassan kiengedni. A következő órában lazíthat valamelyest. Elfördült a felszállási zóna látómezejétől, amikor is a csontjaiban és füleiben zúgó hang megváltozása figyelmeztette egy enyhe hangcsökkenésre, aminek soha nem lett volna szabad megtörténnie.

Hirtelen aggodalom futott át rajta. A homlokát és két tenyerét jeges izzadság járta át. Megpördült és a dél felé néző transzparacél panelre nyomta az arcát. Magasan az égen látta, hogy a transzferek közül kettő el kezdett letérni a kijelölt útvonalról, kondenzcsíkjaik görbét rajzoltak le a távolodó és egyenesen haladó társaikhoz képest.

– A tizennégyes és a tizenhatos – erősítette meg a technikus. – Megpróbálom leállítani a hajtóműveket és visszairányítani őket a repulzorlifthez. Nincs válasz. Gyorsulnak! – Bruit az égre szegezte a tekintetét.

– Kérem az azonosítójukat! Hozd vissza őket ide! – Bruit megtörölte a homlokát. – Megsemmisíthetik önmagukat.

A technikus ujjai végigszáguldoztak a konzolon.

– Nincs válasz.

– Alkalmazd a vészhelyzeti felülbíráló parancsot!

– Továbbra sincs válasz. A felülbíráló parancsnok le vannak tiltva.

Bruit hangosan átkozódott:

– Röppálya adatokat!

– Közvetlenül a Vár felé vették az irányt.

Bruit a jelzett sziklacsúcsra pillantott. A bányák legnagyobbikainak egyike volt, nevét a déli és nyugati horizonton feszülő természetes csúcsairól kapta.

– Rendeld el az evakuálást! A legmagasabb prioritással. – szirénák harsantak a távolban. Pillanatokon belül Bruit meglátta a bányából kifelé igyekvő munkásokat, akik felpattantak a rájuk váró lebegő platformokra. Két teljesen megtelt platform már megkezdte a leereszkedést.

– Mondd meg a platformot vezető pilótáknak, hogy mindenkit tartsanak fenn – vakkantotta Bruit. – Senki nem lesz nagyobb biztonságban a földön, mint a bányában. Valamint távolítsák el azokat a droidokat és az emelést végző fenevadakat onnan!

Egy robosztus, kétlábú fűrő gépezet jelent meg a bányák egyikének szájánál, beindította repulzorát és a semmiből kezdett emelkedni.

– Harminc másodperc a becsapódásig – jelentette a technikus.

– Dobd ki a transzferek navigátor-droidjait!

– Droidok kint!

Bruit ökölbe szorította a kezét. A két irányíthatatlan transzfer fej-fej mellett zuhant, mintha csak versenyeztek volna, hogy melyikük éri el előbb a Várat. A technikusoknak a tizennégyes hajtóműveit sikerült lekapcsolni, ám a tizenhatosé, figyelte Bruit, továbbra is lobogva égett. Azonban már nem tudták egyiket sem megállítani. Ballisztikus szabadesésre álltak át.

A vezérlőállásban droidok és szerves élőlények egyaránt lekuporodtak fedezékül a konzolműszerek mögé, kivéve Bruitot, aki szabályosan megbénult, nyilvánvalóan elfeledve

azt a tényt, hogy a rázkódás az egész fülkét felboríthatja, és minden, ami közte és a záporozó lövedékek közt van, az csak egy vékony transzparacélablak.

A szállítóhajók szinte ugyanabban a pillanatban csapódtak bele a Várba, a legmagasabban fekvő bányák felett, s minden bizonyal ötven méterrel a sziklacsúcs erdős része alatt.

A Vár a keletkezett vakító fény kíséretében eltűnt. Majd a becsapódás hangja morajlott végig a tájon, a Vár kettős sziklacsúcsa közötti visszhang még fel is erősítette a robbanás zaját. Hatalmas kődarabok szakadtak le a sziklafalakból, ledöntve annak két elegáns tornyát. A bányák nyílásaiból por szabadult fel, mintha a Vár kiköhögte volna magából a maradék ércet is. A levegő gomolygó fehér felhővel telt meg, mintha havazott volna. Szinte azonnal az érc csapadékká keletkezett, s hasonlóan a vulkáni hamuhoz, a hegy oldalán száz méteren belül maga alá temetett mindent és mindenkit. Bruit még mindig nem moccan meg, egészen addig, amíg a felkavarodott porfelhő el nem érte a vezérlőállást és teljesen be nem terítette a kilátást, amely így kifehéredett.

A Lommite Limited főhadiszállása a völgy nyugati oldalának lábánál fészkelte. De még azokat a zöldellő pázsitokat és virágos kerteket is mintegy fél centiméter lommite por borította el, amelyeken keresztül Bruit áthaladt, hogy találkozhasson az LL ügyvezetőjével, Jurnal Arranttal.

Bruit csizmája kivehető nyomot hagyott a porban, ahogy megközelítette Arrant irodáját, miközben szemeivel körbepásztázta a környéket és a távoli sziklacsúcsokat. Bruit próbált annyi port levakarni, eltüntetni és ledobbantani a csizmájáról, amennyit csak tudott, ám ez reménytelen vállalkozásnak bizonyult.

Jurnal Arrant az ablaknál állt, háttal a szobának, amikor Bruit belépett.

– Szép kis rendetlenség – mondta Arrant, miután hallotta, hogy az ajtó összezáródik Bruit mögött. – Ha azt gondold, hogy ennél rosszabb nem jöhet, csak várj az esőig. Mindent el fog önteni.

Bruit úgy gondolta, a megjegyzés rávilágított a problémára, de Arrant minden további gondolatnak gátat szabott, amikor elfordult az ablaktól és egyenesen reá nézett.

A Lommite Limited vezetője rendezett, jóvágású férfi volt, a középkorúak tipikus megjelenésével. Amikor szülőbolygójáról, a Koréliáról először jött a Dorvallára, nem volt még ilyen szűkölködő, és igyekezett ott segíteni, ahol lehetett. De ahogy a felügyelete alatt az LL egyre inkább kiterjedt vállalkozás lett, úgy vált egyre inkább kényessé és folyamatosan eltávolodott a napi ügyek intézésétől, rá bízva azt Bruit feladatául. Arrant előnyben részesítette a sötét színekből álló drága tunikáit, a vállalai minden esetben lommite-től lettek porosak, melyeket a becsület kitűzőiként viselt. Ha kezdetben fel is rótták neki, hogy nem ezen a helyen született, később már nem lehetett rá rosszat mondani, hiszen irányítása alatt a korábban helyi szinten működő Lommite Limitedből egy olyan vállalat nőtt ki magát, amely számos jelentős világgal volt képes üzletet kötni.

Arrant a fehér lenyomatokra pillantott, amelyeket Bruit csizmája hagyott belépéskor a szőnyegen. Felsőhajtott, majd intett Bruitnak, hogy foglaljon helyet. Ő maga is leült egy régi, fából készült íróasztal mögé.

– Mihez kezdjek veled, Bruit? – kérdezte színpadiasan. – Amikor a biztonsági berendezések megerősítését kérted, én biztosítottam számodra. És amikor a biztonsági

személyzet létszámának növeléséért folyamodtál, szintén megkaptad. Van még valami más is esetleg, amire szükséged lenne? Van még valami, amit elmulasztottam adni neked?

Bruit összehúzta ajkait és megrázta fejét.

– Neked nincsen családod, és kedvesed sem, amennyire én tudom. Talán lehet, hogy éppen emiatt nem is törödsz a munkáddal, nem igaz?

– Tudod, hogy ez nem igaz – hazudta Bruit.

– Akkor miért nem végzed a dolgod? – Arrant rákönyökölt az asztalra és előredőlt: – Pár hét alatt ez már a harmadik incidens, Bruit. Fel nem foghatom, hogy történhetett meg mindez. Van bármiféle magyarázatod a szállítóhajók katasztrófájával kapcsolatban?

– Nos, többet fogunk tudni, ha a vezérlő droidokat megtaláljuk és adataikat kielemezzük – felelte Bruit. – Jelenleg körülbelül öt méterrel a por alatt hevernek.

– Rendben, találjátok meg őket! Azt akarom, hogy minden fellelhető erőforrásodat arra szenteld, hogy kiiktasd a szabotőröket, akik mindezért felelősek. Hogy gondolod, képes vagy ezt megtenni, Bruit, vagy bízzam ezt a munkát inkább szakemberekre?

– Ők sem fognak többet megtudni, mint én – vágott vissza Bruit. – Az LL sikerei kétségbeesetté tették az InterGalaktikus Ércet. Mellesleg, ez nem csak egy szimpla ipari versengés. Sok, az InterGalnak dolgozó család fogadott vérbosszút azon famíliák ellen, akiket mi alkalmazunk. Az elmúlt incidensek közül legalább kettőt személyes sértettség motivált.

– Mit javasolsz, Bruit, rúgjak ki mindenkit, és hozassak hajókkal tízezer bányászt a Fondorról? Tudod, hogyan befolyásolná ez a termelési munkát? És ami még fontosabb: mi lenne a személyes reputációmmal a Dorvallán?

Bruit vállat vont.

– Erre nem tudok választ adni. Talán itt az ideje, hogy felhívd a Galaktikus Szenátus figyelmét a problémánkra.

Arrant rámeredt.

– Vigyem az ügyet Coruscantra? Mi nem egy csillagközi konfliktus közepén vagyunk, Bruit. Ez vállalati hadviselés, és eleget voltam a lövészárokból ahhoz, hogy tudjam, az ilyen konfliktusokat jobb, ha te magad oldod meg. Ráadásul, nem akarom a Szenátust belevonni ebbe az egészbe. Csak verseny kerekedne az egészből a Lommite Limited és az InterGalaktikus Érc között, hogy melyikünk tudja több kenőpénzzel megvesztegetni a legtöbb szenátort. – dühösen megrázta a fejét. – a korrupció e fajtája csak gyorsabban csődbe vinne minket, mint a folytonos szabotázsakciók.

Bruit éppen válaszra nyitotta volna a száját, amikor Arrant adóvevője megszólalt és protokoldroid titkáranak hangja jelentkezett be:

– *Elnézést a zavarásért, uram, de elsődleges holohívás érkezett egy bizonyos neimoidi, Hath Monchar részéről.*

Arrant felhúzta szemöldökét.

– Monchar? Nem tudom, ki lehet. De nem bánom, kapcsolj be ide.

Az iroda közepén elhelyezett holovetítő-korongból egy gazdagon díszített köpenyt és koronára hajazó fekete fejfedőt viselő vörös szemű, halványzöld bőrű neimoidi élethű holomása emelkedett ki.

– *Köszöntöm Önt a Kereskedelmi Szövetség nevében, Jurnel Arrant – kezdte Hath Monchar. – Nute Gunray helytartó a legmelegebb üdvözlését küldi, és biztosítani szeretné Önt, hogy a Kereskedelmi Szövetség sajnálattal értesült a legutóbbi visszaesésükről.*

Arrant elkomorult.

– Hogy lehet az, hogy amikor egy tragédia bekövetkezik, a neimoidiak az elsők, akikről hallok?

– *Mi együttérző faj vagyunk* – mondta Monchar a közös nyelven, erős akcentussal, hosszan elnyújtva a szavakat.

– Az együttérzés és a neimoidi szavak nem említhetőek egy lapon, Monchar. És miképpen értesültek ily gyorsan a mi „visszaesésünkről”, ahogyan Ön nevezte? Vagy talán benne van a Kereskedelmi Szövetségnek a keze is ebben az ügyben?

Monchar vörös szemének átlátszó hártyái görcsösen rángatózni kezdtek.

– *A Kereskedelmi Szövetség semmi olyasmit nem tesz, ami meggyengítheti a kapcsolatát egy potenciális üzlettárrsal.*

– Üzlettárs? – kacagott fel keserűen Arrant. – Legalább legyen önben annyi tisztesség, hogy őszintén beszél, Monchar. Önök a mi kereskedelmi útvonalainkat akarják. Én nem tudom, hogy mennyit kellett fizetniük a Szenátusnak, hogy büntetlenül működtethessék koncessziójukat a szabadkereskedelmi övezetekben, de a Videnda szektorba nem fogják magukat bevásárolni, arra mérget vehet.

– *Egyetlen teherszállítónkon tízszer annyi lommite ércet tudnának szállítani, mint az önök húsz legnagyobb fregattjában összesen.*

– Érthető, de milyen áron? Az önökkel való együttműködés nekünk többbe kerülne egy idő után, mint amit esetleg kereshetnénk rajta. Máskülönben ön sem viselné azokat a drága köpenyeket.

Monchar várt egy pillanatot, mielőtt válaszolt volna:

– *Sokkal inkább részesítenénk előnyben, ha együttműködésünk szilárd alapokon kezdődne. Nem szeretnénk azt látni, hogy a Lommite Limited olyan helyzetbe kerül, mikor már nincs más választása, csak a csatlakozás.*

Arrant dühbe gurult és egyenesen a holoalak elé lépett.

– Ezt vegyem fenyegetésnek, Monchar? Mit szándékoznak tenni, ide küldik a droidjaikat és leigáznak minket?

Monchar tett egy elutasító mozdulatot.

– *Mi kereskedők vagyunk, nem hódítók.*

– Akkor ne beszéljen úgy, mint egy hódító, különben jelenteni fogom ezt a coruscanti Kereskedelmi Bizottságnak.

– *Zaklatottnak tűnik* – mondta Monchar, idegesen végigsimítva kiugró arcán. – *Talán egy későbbi időpontban kéne folytatnunk ezt a beszélgetést.*

– Ne hívjon, Monchar. Majd én kapcsolatba lépek önnel.

Arrant deaktiválta a holovetítőt és visszaroskadt a székébe, magára kényszerítve egy hosszú kilégzést lebiggyesztett ajkán keresztül.

– Dögevők – morogta egy pillanattal később. – hamarabb látnám a süllyesztőben az LL-t, semmint hogy eladjam azt a Kereskedelmi Szövetségnek.

A pillanatnyi csendet tartós csöpögő hang törte meg, amely az iroda egyik falát helyettesítő képpanoráma túloldaláról jött.

– Ez most meg mi? – kérdezte Arrant, székével a hang felé fordulva.

– Eső – dörmögte Bruit.

A lommite-lelőhelyek bőségének vagy a Kereskedelmi Szövetség vissza-visszatérő figyelme ellenére, a Dorvalla a legtöbb megfigyelő számára lényegtelen porszem volt azon csillagrendszerek halmazában, melyek a Galaktikus Köztársaságot alkották. De azon kevesek közül is, akik nyomon követték a dorvallai eseményeket, egy sem volt olyan intenzív érdeklődésű a bolygó irányába, mint Darth Sidious, a Sith Sötét Nagyura.

– A Lommite Limited és az InterGalaktikus Érc közötti rivalizálás a tervemet szolgálja – mondta Sidious, miközben végighaladt a barlangszerű járatban, amely egyszerre szolgált szentélyül és tárolásra. Kámzsájának csuklyája nem sokat mutatott meg arcából, köntösének szegélye súrolta a fényes padlózatot. Hangja reszelős volt, és teljességgel hiányzott belőle az érzelem, bár utóbbi nem nélkülözve minden szándékosságot. – Látok arra lehetőséget, hogy kihasználhassuk és a saját hasznunkra fordítsuk ezt a zűrzavart – folytatta. – egy lökés itt, egy lökés ott, s mindkét bányászvállalat úgy fog összeomlani, mint a kártyavár. Így képesek leszünk elérni azt, hogy a Kereskedelmi Szövetség szállíthassa a dorvallai ércet, felügyelje a kereskedelmi útvonalakat, megkaphassa a Dorvalla szavazatát a Szenátusban, s ezáltal megvásárolhatjuk Gunray helytartó és talpnyalóinak további hűségét.

Sidious elővillantotta kezeit köntösének bő ujjaiból.

– Gunray helytartó azt állítja, hogy meg kell győződnie afelől, hogy szolgálata kifizetődő lesz számára, de én teljesen a markunkban akarom őt tudni, hogy semmi esetre sem kérdőjelezhesse meg a parancsaimat. A Dorvalla biztosításával minden valószínűség szerint állandó pozíció betöltésére jelölik a Kereskedelmi Szövetség Igazgatóságában. És akkor nagy tervünk egy újabb szakaszába léphet.

Sidious csuklyás tekintetét a szoba egy mélyes árnyékos területére vetette, ahol Darth Maul ült szobormereven, tetovált arca alig volt kivehető a sötétben, Sidious csak a csupasz koponyájából kinövő csőkevényes szarvakkal teli koronáját láthatta.

– A gondolataid elárulnak téged, ifjú tanítványom – jegyezte meg. – zavarba hoz téged a neimoidiak iránti állhatatos érdeklődésem.

Darth Maul felemelte tekintetét, a gyenge megvilágításban úgy tűnt, mintha megrettenne. Amíg Mestere rendelkezett mindazon tulajdonságokkal, amelyek álcázottá és rejtélyessé tették a Sith-et, addig Maul testesítette meg mindazt, amitől félni kellett.

– Az érzéseimet nem tudom elrejteni tőled, Mester. A neimoidiak mohók és gyengeakaratók. Hitványaknak tartom őket.

– Kihagytad a kétszínűt és a nyavalygót – mondta Sidious.

– Legfőképpen, Mester.

Sidious megengedett magának egy gúnyos mosolyt.

– Nem éppen csodálatra méltó tulajdonságok, ezt elismerem. De céljaink eléréséhez pont megfelelőek. – megközelítette Mault. – Ahhoz, hogy tervünket megvalósítsuk, kénytelenek leszünk együttműködni az élőlények minden egyes csoportjával, alantasabbnál alantasabb személyekkel. De ez az, amit tennünk kell. Biztosíthatlak afelől, hogy a neimoidiak véghezviszik azt a fontos szerepüket, amely elősegíti azon törekvésünket, hogy elhozzuk az új rendet a galaxisba. – Maul sárga szemei élénken figyelték Sidious-ét.

– Mester, hogyan fogsz segédkezni Gunray helytartónak és a Kereskedelmi Szövetségnek abban, hogy megszerezzék maguknak a Dorvallát?

Sidious néhány méterre megállt tőle.

– Ebben te leszel az én kezem, Darth Maul.

Maul azonnal lehajtotta a fejét.

– Mi a parancsod, Mester?

Sidious csípőre tette a kezét.

– Állj fel, Darth Maul, és nézz a szemembe. – adott tanítványának egy pillanatot, hogy teljesítse az utasítást, mielőtt folytatta volna. – Teljesítményed eddig tanítványként kifogástalan volt. Szándékaidat illetően soha nem inogtál meg, feladataidat maradéktalanul elvégezted. Tudásod a kard mestereként páratlan.

– Mesterem – szólalt meg Maul -, azért élek, hogy szolgáljalak. – Sidious rövid időre csendben maradt, ez soha nem bizonyult jó előjelnek.

– Efelől nincs kétségem, Darth Maul – mondta végül. – de a váratlan helyzetekre is fel kell készülnöd. A sötét oldal ereje határtalan, de csak azoknak, akik elfogadják változékonyságát. Ez azt jelenti, hogy képesnek kell lennie lehetőségeinek felismerésére.

Darth Sidious felemelte jobb kezét, kinyújtva tenyerét.

Mielőtt Maul megakadályozhatta őt ebben, bár ennek lehetősége meg sem fordult a fejében, a hosszú henger, ami nem volt más, mint a duplapengés fénykardja, kirepült az övéből és egyenesen a Mestere felé száguldott. De ahelyett, hogy megragadta volna, Sidious félúton megállította a fénykardot, centiméterekkel kinyújtott keze előtt, és az irányításával a kard forogni és pörögni kezdett közvetlenül előtte, leplezetlen tiszteletet kiváltva ezzel Maulból.

Sidious az Erő segítségével aktiválta a fénykardot. Mindkét végéből méteres hosszú vérvörös penge ragyogott fel, megbabonázó intenzitással égve. A szabadon lebegő fegyver elfordult balra, majd jobbra, bűgő hangot kiváltva ezzel, mely legalább olyan fenyegető volt, mint serkentő.

– Tökéletes fegyver – jegyezte meg Sidious. – Mondd, ifjú tanítványom, mire gondoltál, amikor elkészítetted? Miért ilyen, s miért nem egypengéses, melyet a Jedik is előszeretettel használnak?

– A szimpla pengének korlátai vannak, Mester, támadáskor és védekezéskor egyaránt. Számomra ez kézenfekvőnek tűnik, hisz képes vagyok arra, hogy mindkét végével lesújtsak.

Sidious helyeslő hangot hallatott.

– Ezt ne felejtsd el, amikor a Dorvallára mész, Darth Maul. Emlékezz: annak, ami titokban készül, nagy hatalma van. A kard mestere tudja, hogy amikor használja pengéjét, azzal elárulja szándékát. Légy körültekintő! Még nem jött el az ideje, hogy felfedjük kilétünket.

– Értettem, Mester.

Sidious deaktiválta a fénykardot és visszaküldte azt Maulnak, aki magához vette dédelgetett tulajdonsárgyát. Ezután Sidious odalépett Maulhoz és átnyújtott neki egy adathordozót.

– Tanulmányozd ezt, míg úton vagy. Tartalmazza azoknak az élőlényeknek a nevét és személyleírását, akikkel számolnod kell, és további információkat, melyeket hasznosnak találsz majd.

Sidious intett Maulnak, hogy kövesse őt sötét barlangjáratuk egy hátsó falához. Közeledtükre egy nagy panel rajzolódott ki, felfedve egy bolygó méretű városkép magasztos látványát, amely nem volt más, mint a Coursant maga.

– Meglátod majd, a Dorvallát egészen más táj borítja, mint a Coruscantot, Darth Maul. – Sidious enyhén Maul felé fordult, ahogy méregette őt csuklyája mögül. – Úgy sejtem, meg fogod tapasztalni az ízét.

– És te, Mesterem, te hol leszel mindeközben?

– Itt – felelte Sidious. – Várni fogok a visszatértekre, és a hírekre is, miszerint sikerrel teljesítetted a küldetésed.

Két napba került megtalálni és kiásni az összetört szállítóhajók navigátor-droidjait, és mindeközben megállás nélkül esett. A Vár árnyékában letelepedett massa mintegy három méter vastag volt. Bruit ragaszkodott ahhoz, hogy ő felügyelje a felderítési és újjáépítési munkálatokat. Első kézből akart informálódni a droidok elemzésének eredményéről. A Lommite Limited kevés munkatársának volt belépési engedélye a felszállási zónába, és még kevesebben fértek hozzá magukhoz az önműködő transzferekhez. A hajók bármilyen működési részének megváltoztatása esetén olyasvalaki komputert hackerre jellemző jegyeket is hátra hagyhatott, aki már a korábbi terrorcselekményekben és szabotázsakciókban is részt vehetett. Bruit forrásai már alátámasztották, hogy a hacker az InterGalaktikus Érc ügynökeként működött, ám a szabotőr személyazonosságának megállapítása még tisztázásra várt.

A csapat, melyet Bruit a vizsgálatok folytatására jelölt ki, a környező Clak'dor, Sullust és Malastere csillagrendszereiből érkező élőlények egyvelegét alkotta, így tehát bithek, sullustiak és egy transzplantáción átesett gran. Mindannyian fel voltak szerelve védőszemüvegekkel, légzőkészülékekkel, és nagy formátumú lábbelikkel, melyek megakadályozták abban viselőiket, hogy belesüllyedjenek abba a zselatinos káoszba, amit az eső művelt az ércel. Mindannyian, kivéve Bruitot, aki combig érő csizmákat viselt, hogy teljesen tiszta maradjon.

– Nem kétséges, főnök – kezdte az egyik áttetsző szemű sullusti, miután tesztek sorozatát futtatta le az R-sorozatú navigátor-droidokon. – Akárki is buherálta meg ezt a kis fickót, ugyanaz volt, aki leállította a konvektorokat egy hónappal ezelőtt. A fizetésemet is feltenném rá.

– Az nem szükséges – mondta Bruit. –, te csak megerősítetted azt, amit már eddig is tudtunk mindannyian. – rázta meg dühösen a fejét. – Azt akarom, hogy további utasításig a felszállási zónák zárva maradjanak. Ezután ki szeretném kérdezni a zóna előkészítő és karbantartó legénységének minden tagját.

– Mi legyen az ércel, főnök? – kérdezte a bithek egyike.

– Ideiglenes legénységet fogunk ide szállítani, még akkor is, ha a Fondorra kell elmennünk, hogy feltöltsük a személyzet létszámát. Ha egyszer újra révbe értünk és működünk, akkor meg kell majd kettőznünk a transzferek szállítmányútjainak számát.

Tudvalevőleg, hogy a hajószállítmányok megduplázása mivel járt volna együtt, mindenki felnyögött.

– Mit akarsz ezzel mondani, főnök? – kérdezte a sullusti. Bruit a műveleti főhadiszállás épületére pillantott. Arrant már tudott arról, hogy a navigátor-droidokat megtalálták, és tükön ülve várt az irodájában arra, hogy Bruit jelentést tegyen.

– El fogom mondani, amint visszatérek – ígérte Bruit. Nélkülöznie kellett a terepsiklót, amit a vezérlőállásban hagyott, így hát gyalog indult el, ám még tíz métert sem tett meg, amikor bal csizmája reménytelenül beleragadt a mocskos iszapba. Megragadta csizmájának szárát abban a reményben, hogy egy mozdulattal ki tudja rántani, de elvesztette egyensúlyát és oldalára zuhant, jobb vállát is besüppedtve ezzel. Ebben a lehetetlen pózban maradt még pár pillanatig, miközben arról ábrándozott, hogy milyen is lehet az élet a Coruscanton.

– Neked volt igazad, a dolgok csak egyre rosszabbá válnak – mondta Arrant, amikor Bruit belépett az irodába, talpig sárosan.

– Ahogy igazam volt az InterGalaktikus Ércet illetően is. A navigátor-droidok pontosan azt mutatták ki, amire számítottunk.

Zord kifejezés suhant át Arrant jóvágású arcán.

– Túl messzire merészkedtek – mondta egy pillanattal később. – Bruit, tudod, hogy türelmes ember vagyok, és alapvetően békés is. Toleráltam ezeket a vandál cselekményeket és szabotázsokat, de elértem tűrőképességem határát. Annak a két transzfernek az elvesztése... Nézd. A Koréliai Gépészet az imént fordult az InterGalaktikushoz szállítmányért, amit mi nem tudtunk biztosítani. Semmi kétség, az InterGalaktikus Érc előre látta, hogy mi fog történni.

– Ez nem fog még egyszer előfordulni – vetette közbe Bruit. – Lezárom a felszállási zónát és behozom a váltás személyzetet.

– Egy napot kapsz – mondta Arrant.

Bruit rámeredt.

– Az Eriadu zsíros megrendeléseket kötött velünk és az InterGalaktikussal is. – magyarázta Arrant. – Reményeik szerint már a hét végétől szállítmányozunk nekik, csak ennyi időt adtak nekünk ugyanis ahhoz, hogy kézhez kapják a megrakott és hiperúgrást végrehajtó szállítóhajókat. Ez egy szállítás vagy nincs pénz szerződés, Bruit, és az Eriadu azt fogja jutalmazni kettőnk közül, aki időben és minden gond nélkül szállítja le a cuccot. Az LL-nek kell elsőként odaérnie, érted már?

Bruit bólintott.

– Meglesz, amit kérsz, egy nap alatt bepakoljuk a rakományt és útnak indítjuk a hajókat.

– Ez még csak a kezdet – mondta Arrant körültekintően. – Biztosra vehető, hogy ennyi idő alatt nem tudod leleplezni a szabotőröket, ezért ehelyett azt akarom, hogy intézz el egy, az InterGalaktikus akcióihoz hasonló válaszcsoport ellenük. – megvárta, míg Bruit megemésztí a szavait. – Keményen oda akarok nekik vágni, Bruit. De semmiképpen sem szeretném, ha a gyanú ránk terelődne.

Bruit megfontolta a dolgot.

– Javaslom, hogy forduljunk a bünszervezetek egyikéhez. Talán a Fekete Naphoz.

Arrant elutasító mozdulatot tett.

– Ez a te szakterületed. Az a legjobb, ha minél kevesebbet tudok az egészeiről. És nem akarom, hogy később olyan helyzetbe kerüljünk, hogy zsarolni tudjanak minket.

– Akkor jobban járunk, ha szabadúszókat használunk.

– Bármire is van szükséged ahhoz, hogy megtegyed, ne törődj a költségekkel.

Bruit mély levegőt vett.

– Van egy olyan érzésem, hogy a Dorvalla már sohasem lesz az, ami egykoron volt.

Darth Maul könnyed, rugalmas öltözetében és egy fekete köpenyben, csuklyáját a záporozó eső elleni védekezésül teljesen felhúzva sétált a vállalati telephely főutcáján, mely a Lommite Limited közepén húzódott végig, ami egykoron úttalan trópusi esőerdő volt. Köpenye alatt rejtette el duplapengéjű fénykardját az övére akasztva, hogy könnyedén hozzáférhessen, ha a szükség megkívánja. A Dorvalla gravitációja valamivel gyengébb volt, mint amihez hozzászokott, ezért nagyobb körültekintéssel mozgott.

A permakrétás utcák hálójában a város előre gyártott kupolájú és rozoga faszerkezetű tömegszállások halmazából állt, sokuk ablakaiból hiányzott a transzparacél. A kantinok és étkezők bejárataiból zene szűrődött ki, és mindenfajta szedett-vedett népség kóválygott lefelé ittasan az ivókba vezető megemelt járdákon. A hely a félreeső csillagrendszerek határ menti városainak érzését idézte, az idegenek, humanoidok és idősebb generációjú droidok megszokott kavalkádjával; természetlenségével és szennyezettségével; a repulzorliftek működtetését végző négy- és hatlábú fenevadakkal.

A lakosok, mindazok, akik közvetlenül a Lommite Limitednek dolgoztak, és azok is, akik azért voltak itt, hogy őket csapják be, a Magvilágok törvényei által szabályozott életének és a rabszolgaság intézményének nehéz és szolgai munkájának keveredésével határozták meg létformájukat. Coruscanttal ellentétben, ahol az emberek eltökélten küzdöttek felfelé, ezt a helyet a céltalanság és véletlenszerű élet atmoszférája lengte körül, akként érte, hogy az erre a helyre született szánni való élőlények és a valamilyen okból ideérkezettek beletörődtek sorsukba. Akárcsak a Coruscant törvénytelen bugyraiban élő megvetendő egyének, ők is csak sodródtak az árral, amit életnek neveztek, nem pedig megragadták azt, hogy kezükbe vegyék sorsuk irányítását.

Ennek megnyilvánulása Mault legalább annyira lenyűgözte, mint amennyire el is csüggesztette. Eldöntötte, hogy a látszat mögött a valóságot is meg kell látnia.

A levegő nehéz volt a melegtől és a páratartalomtól, és háttérzajként folyamatosan jelentkezett a környező erdő nyüzsgő és csicsergő hangjai. Az élet összjátékát érezte ott, a küzdelmeket és repüléseket, a folyamatos harcot a túlélésért. És az erdő önmagából is szolgáltatott valamennyit a város részére. Mégpedig itt lakó élőlényeket, melyek nem voltak képesek arra, hogy a szükséges táplálék megszerzésének céljából vadásszanak és gyilkoljanak. Törvények sokasága szabályozta az ilyen dolgokat, de a rétegződés alatt megbújt az az erkölcsi alap, amely lehetővé tette, hogy a vitás felek önmaguk rendezzék le ügyeiket anélkül, hogy tartanának attól, hogy a megoldás kezelésébe be kell vonni a békefenntartókat, a bírókat, vagy ami még rosszabb, a Jedi-lovagokat.

Az élet olcsónak bizonyult.

Maul kinyújtotta jobb kezét és elkapott egy felszálló ökölméretű rovar a levegőben. Kábultan, cikázva feküdt a tenyerében, talán azon csodálkozva primitív színvonalán, hogy ragadozóként melyik ponton szúrta el. A teremtmény hat lába tekergőzött, és páros csápja meg-megrándult. Ikerszemei és páncélos teste halványzölden foszforeszkált. Darth Maul tanulmányozta a rovar, majd útjának engedte, hogy visszatérjen zümmögő társaihoz a városba.

A Mestere sok helyet megmutatott neki, ám mindegyiket a kísérete mellett, és most hirtelen egyedül volt, idegen egy idegen világban. Azon tűnődött, hogy vajon akkor is egy

olyan helyhez, mint a Dorvalla, vezetett volna-e az útja, ha nincs Darth Sidious és az az élet, amit számára előírt. Abban a hitben nőtt fel, hogy ő különleges, és ezt neki el kellett fogadnia. De saját akaratából kifolyólag oly sokszor esett kétségbe, hogy utat engedett töprengésének.

A mentális behatolást alkalmazva meggyorsította lépéseit.

Sith tréningjének hála lehetősége volt érzékelni a mellette elhaladó lények jellemének gyenge állagát. A sötét oldalból fakadó ösztöneire hagyatkozott, hogy odavezessék őt a legjobb módhoz, amely révén sikerrel hajthatja végre küldetését.

2. fejezet

Maul megtorpant egy zajos kávéház bejáratánál. Az a fajta hely volt, ahova bárki ha belépett, a bent lévő ügyfélkör kényelmesen szemügyre vehette, ezért sebesen tovább merészkedett, rajta kívül csak egy munkás igyekezett befelé az eső elől. Felsiklott a bárpult egyik székére, magán tartva csuklyáját, majd felemelte tekintetét, amikor egy emberi fajhoz tartozó nő csapos megközelítette.

– Mit adhatok, idegen?

– Tiszta vizet – morogta Maul.

– Nem az a nagy költséges fajta, hmm?

Maul hanyagul intett ujjaival.

– Hozd az italomat és magamra hagysz.

Az erős testalkatú, tetovált nő kétszer pislantott.

– Hozom az italodat, és magadra hagylak.

Maul kiterjesztette periferikus látását, hogy figyelemmel kísérje a két szomszédos szobát is. A bárpult mögötti tükröt használta arra, hogy azt is meglássa, amit a szemével nem tudott, valamint merített a sötét oldal energiából, hogy a maradék területet is szemmel tartsa. A kávéház levegője a részegítő folyadékok és a zsíros ételek szagának egyvelegéből kavardott össze. A világítást szándékosan gyérre kapcsolták. Különböző méretű repülő rovarok köröztek a világítótestek körül, míg számos faj gyermekei szaladgáltak ki-be. Férfiak és nők ismerkedtek nyíltan, egyfajta könnyedséggel és nemtörődömséggel. A zenét egy bithekből és kövér ortolánokból álló együttesnek nevezett csürhe biztosította. A bárpult hossza mentén weequay-ek társalogtak ugnaughtokkal, twi'lekek gondokkal. Maul volt az egyetlen iridoniai ezen a helyen, de nem csak ő képviselt egyedülként itt egy fajt.

Ha a lakosok egy része, akik mellett elhaladt az utcán, voltak a vadászok, a manka macskák, akkor az ittlévők nerfek voltak, a macskák táplálékai, akik átadták magukat a mámoros italoknak, szerencsejátékoknak és más bűnöknek. Émelyegnie kellett a fegyelem pusztá hiányától. A fegyelem volt a hatalom kulcsa. A rendíthetetlen fegyelem volt az, ami a fénykard mesterévé tette, és harcost kovácsolt belőle. A fegyelem volt az, ami lehetővé tette számára, hogy szembeszegüljön a gravitációval, lassíthassa az idegrendszeri energia beáramlását, ami által a pillanat törtrésze alatt tudott elmozdulni.

Maul kiélezte hallását, hogy figyelemmel tudja kísérni a közelben folyó beszélgetéseket. A legtöbbjük unalmas volt, ahogy arra számított, a pletyka, a flört, a kicsinyes panaszkodások, és a soha meg nem valósítható jövőt illető tervek körét bővítve. Aztán meghallotta a

'szabotázs' szót és fülét hegyezni kezdte. A vendég, aki kiejtette ajkán a szót, tömzsi ember volt, Maultól jobbra helyezkedett el a kantine hátsó fala mentén egy fülkében. Vele szemben egy másik, magas és sötét bőrű, ember ült. Mindkét férfi a Lommite Limited alkalmazottainak szabvány felszerelését, sötét overallt viselt, azonban a lommite por hiánya a hajukon és a ruhájukon elárulta, hogy nem voltak bányászok.

Egy harmadik, egyenes gerincű és robosztus megjelenésű ember közeledett feléjük, miközben Maul a szeme sarkából figyelte. Maul ivott egy korty vizet és enyhén a fülke felé fordult.

– Sejtettem, hogy itt talállok mindkettőtöket – köszöntötte őket az újonnan érkezett.

A tömzsi elmosolyodott és helyet kínált a kibélelt padon.

– Beléptél az irodánkba, ezért úgy illik, ha rendelünk neked egy italt.

A harmadik férfi leült, de a felajánlást egy fejrázással visszautasította:

– Talán később.

A másik kettő meglepetten nézett rá. Maul a következőt olvasta le a magasabbik szájáról:

– Ha nem iszik, akkor valami komoly dolog van készülődésben.

A harmadik férfi bólintott.

– A főnök rendkívüli ülést hívott össze. Azt akarja, hogy fél órán belül ott legyünk.

– Van valami ötleted, hogy mi ez az egész? – kérdezte a tömzsi.

– A szállítóhajók megsemmisülésének kell lennie – gyanította a vele szemben ülő. – Bruit valószínűleg a tettesek nyomába eredt.

Maul felismerte a nevet. Bruit volt a Lommite Limited terepműveleti főnöke. A három férfi valószínűleg biztonsági személyzetként dolgozott.

– Kérdés merülhetett fel a tettesekkel kapcsolatban – mondta a tömzsi.

– Ez annál fajsúlyosabb – felelte a harmadik férfi, lehalkítva hangját majdnem olyan szintre, ahol már Maulnak erőlködnie kellett, hogy hallja őt. – Magától Arranttól jött az utasítás, hogy dolgozzuk ki a válaszcsoportot.

A tömzsi férfi hátrébb toltta magát az asztaltól, ami két részre osztotta a fülkét.

– Nos, elérkezett az idő.

– Azt mondom, ez újabb kör italért kiált – mondta a társa.

Maul folytatta a hallgatóságot, de a szemeit már nem a férfiakon tartotta, hanem azon a valamin, amit kiszűrt a fülke feletti falon. Hasonlított arra a foszforeszkáló szárnyasra, amit korábban elfogott beléptekor. Ez mindazonáltal egy tapodtat sem mozdult helyéről a falon. Ennek okára azon nyomban fény derült, amint Maul letapogatta az Erön keresztül. Lehallgató eszköz volt, nem vitás. Maul végigpásztázta a szobát, majd szembe fordult a tükörrel. Az eszköz nem volt túlságosan kifinomult: a nagy mérete volt ennek bizonyítéka. Ennek ellenére mégsem jelentette azt, hogy bárki, aki lehallgatja a biztonsági embereket, annak a kantineban kellett tartózkodnia. Azonban Maul gyanította, hogy itt vannak valahol. Anélkül, hogy ránézett volna, összpontosította figyelmét a mesterséges rovaron és kizárta magából az összes felesleges zajt, a lüktető zenét, a tucatnyi különálló társalgást, a csörrenő vagy az alkohollal megtöltött poharak zaját, és a többi. Amint fel tudta fedezni a készülék jeladójának tompa szipolását, meghallotta az adóvevő jelzéseit, amelyek révén zajlott a kommunikáció.

A szomszédos szoba egyik kerekasztalánál foglalt helyet egy rodiai és két twi'lek, akik minden valószínűség szerint csak látszólag merültek bele a szabakk kártyapartiba. Maul egy pillanat erejéig feléjük nézett. Játszmájuk felületes volt. Az arckifejezésüket figyelte,

miközben a biztonsági őrök tovább folytatták a társalgást. Amikor egyikük mondott valami érdekeset, a rodiai fénylő szeme megvillant és rövid ormánya oldalra csavarodott. Ezzel egyidejűleg a twi'lekek fejnyúlványai rángatózni kezdtek és puffadt arcuk kissé kipirult.

A rodiai bal fülében feltűnően volt beépítve az adóvevő-készülék, míg a twi'lekek azokat bőrükre helyezték fel, lekku tetoválásokként álcázva.

Maul meg volt győződve arról, hogy a trió titokban a Lommite Limited helyi riválisa, az InterGalaktikus Érc alkalmazásában állt. Felismerte a rodiait arról a lemezről, amit Sidious nyújtott át neki. Elképzelhető, hogy ők maguk voltak a szabotőrök.

Szemei visszasiklottak a lehallgató eszközhöz és a biztonságiakhoz. A szokások rabjai, valószínűleg estéről estére ugyanazt a fülkét foglalták el, mit sem sejtve arról, hogy beszélgetéseiket nyomon követik. Ez a nemtörődomség ingerültté tette Mault, dühe fokozódott. Ezek az emberek megérdemlik, akármivel is kerülnek szembe később életük során.

A három biztonsági ember gyalog hagyta el a kantint, útjuk egy kitaposott ösvényen keresztül haladt, végigkanyarogva az erdő sűrű részén. Maul diszkrét távolságból követte őket, az árnyék rejtekében maradva, amikor a Dorvalla holdja feljött az égre, kereken és ezüstfehéren világítva.

Az ösvény végső soron eljutott egy olcsó és egyszerű lakóépülettömb szorosán zárt közösségéhez, sokat emeltek fel közülük cölöpökre, hogy védve legyenek az esőzések után kialakult hömpölygő vízáradattól. A páratartalom nyomasztóan hatott.

A lakóház, amely a hármas célállomásául szolgált, egy emeletes tömb volt fémtetőzettel, amit lejtősítettek, hogy a csapadékvíz a csatornán keresztül folyjon le a vasbetonból készült tartályba. A tömb egyetlen ajtaját egy létraszerű lépcsőzet segítségével lehetett elérni. Egy repedt szélvédőjú rozsdás terepsikló parkolt a sáros elülső részen.

Maul a fák tövében maradt, amikor is egy nagydarab testalkatú ember reagált a tömzsi ügynök kopogására az ajtókereten.

– Gyertek fel – invitálta a férfi –, már mindenki más megérkezett.

Bruit. Darth Maul megvárta, míg a három férfi belép, majd kisietett rejtekéből és egy nyitva hagyott ablak alatt telepedett le. A választásával nem volt megalégedve, ezért lebukott a ház alá és felmászott a cölöpök egyikén, hogy kiékelje magát az elülső szoba padlógerendái között. A fenti szobában valaki folyadékot öntött több pohárba.

Maul kibontott egy kisméretű felvevő szerkezetet a ruházatának mellső zsebéből és elhelyezte a csiszolatlan padló aljzatával szemben.

– Végre pontot tehetünk az ügy végére – mondta Bruit, miközben megtöltötte a poharakat. – Arrant eldöntötte, hogy ki kell egyenlíteni az esélyeket. Az Eriadunál csapást mérünk az InterGalra.

Valaki meglepetten füttyentett.

– A főnök végre rájött, hogy mit veszíthet? – kérdezte talán ugyanaz az ember. – Ez fegyveres összecsapáshoz fog vezetni.

– Ez egyenesen Arranttól jött. – mondta Bruit. – Azelőtt ő végezte a piszkos munkát. Ezek az ő szavai és az ő műsora.

– Az ő műsora és a mi megélhetésünk – mutatott rá valaki. – Kell lennie egy jobb megoldásnak, hogy lerendezzük ezt az egészet. Mi lenne, ha a Szenátust kérnénk fel a beavatkozásra?

– A nem megfelelő gyóymód még rosszabb lehet, mint maga a betegség – felelte egy másik, jót szórakoztatva ezzel Maul. – A Szenátus a korrupt hivatalnokok által működtetett bizottságok útján csak halasztgatni fogja a megoldást. Hónapokba fog telni, mire a bíróság elé kerül az ügy.

– Se nem Szenátus, se nem bíróságok – szólt közbe Bruit. – Mindez már eldöntött. Ez rajtunk múlik.

– Nos, akkor mi fog történni az Eriadun?

– Tudomásunkra jutott, hogy melyik hiperűr útvonalon fognak közlekedni az InterGal hajói. A Rimma 13 mellett fognak megérkezni és eriadui helyi idő szerint 1400 óránál fognak kilépni a hipertérből. Azok, akiket megbíztunk a válaszcsoapás végrehajtásával, képesek lesznek kiszámolni a pontos kilépési koordinátákat.

– És kiket bíztunk meg?

– A Toom klánt. – minden sarokból a rémület kifejezései hallatszottak.

– Közönséges gyilkosok – mondta valaki.

– Azok – helyeselt Bruit –, de össze kell fognunk, hogy véghezvigyük a célunkat, és Arrant hajlandó állni a felmerülő költségeket. Ha őket használjuk fel, senki nem fog ránk gyanakodni, és Arrantot nem érdekli, mert nem akart többet tudni annál, mint amit most tud. Ő tisztán akarja tartani a kezét, amíg én felveszem velük a kapcsolatot. Azonfelül, a Toomok garancia arra, hogy a munka megfelelően lesz elvégezve.

– És nincsenek gátlásaik, amelyek hátráltatnák őket.

– Elfogadták a feltételeket?

– Azon nyomban – válaszolta Bruit. – Jóllehet azt kell mondanom, néha azt kívánom, hogy bár látnám tönkremenni a Lommite-t és az InterGalt is, hogy valaki valódi előrelátással felépítsen a romjaikra egy külön szervezetet.

Több pohár csörrent egyszerre.

– Szóval, mi lesz a mi feladatunk ebben, főnök, ha már az üzletet meghiúsítottuk?

Bruit felhorkant.

– Fel kell készülnünk az InterGal ellencsoapására.

Maul kiszedte a felvevőkészüléket a padlódeszkák közül, majd leugrott a ház alatti iszapos talajra. Várt egy hosszú pillanatig, lekuporodva a sötétségben, hallgatta a távoli nevetések hangját és a bőséges rovarpopuláció ciripelését. Majd visszagondolt Coruscantra és a Mestere feltett kérdésére a duplapengés fénykardját illetően.

– *Számomra ez kézenfekvőnek tűnik, hisz képes vagyok arra, hogy mindkét végével lesújtsak.* – válaszolta akkor Maul.

– *Ezt ne felejtse el, amikor a Dorvallára mész, Darth Maul.* – válaszolta erre Sidious jóváhagyóan.

Maul benyúlt a köpenye rejtekébe és leakasztotta övéről a hosszú hengert.

„Először az egyikkel, aztán a másikkal”, gondolta magában. „Mindkettőt egyetlen célért.”

Maul megvárta, amíg a hold alacsonyra ereszkedett az égen, mielőtt elindult volna a meredek lejtő tövében fekvő Lommite Limited főhadiszállásához. A szabotázsok miatt az épületegyütttest fokozott védelem alá helyezték. Fegyveres őrök járőröztek pórázra kötött fenevadak kíséretében és erőteljes reflektorok ragyogó fénykörei cikáztak a tágas területen. Egy öt méter magas, villamosított sokkoló kerítés vett körül mindent.

Maul egy órát töltött az őrzékek mozgásának, a rendszeresen végigsöprő világítótestek, a tornyosuló kerítés és a külső széles gyepet berácsozó mozgásérzékelő lézerek tanulmányozásával. Biztos volt benne, hogy infravörös kamerák pásztázzák a környéket, de mindez kevés volt ahhoz, hogy Maul ne észrevétlenül hatoljon be.

Egy kutasz-droid képes lett volna elmondani neki mindazt, amit tudnia kellett, de erre most nem volt ideje és személyesen akarta elvégezni a dolgot. A lehetséges földbe telepített nyomásérzékelő tesztelésének céljából az Erő használatával köveket hajított át a kerítésen túlra. Ahogy leestek a pázsit meghatározott részeire, valamiféle reakciót várt, de a belépőkapuknál állomásozó őrkök ügyet sem vetettek rá.

Amint Maul kételyei eloszlottak, megjegyezte a felderítés eredményeit, összehúzta magán köpönyegét és egyenesen felfelé ugrott, át a kerítésen, pontosan arra a helyre érkezve, ahova a korábban átdobott kövek hevertek. Onnan tovább szökkent egyéb területekre, melyek végül elvezették őt a főépület falához, mindezt egész idő alatt olyan mértékű sebességgel végrehajtva, hogy akármit is csináltak a holokamerák, nem rögzíthették a mozgását, hacsak nem lassították le a felvételeket.

Az egyik ajtóhoz érkezett meg, de azt zárva találta, ezért elkezdte körbejárni az épületet, megvizsgálva a többi ajtót és ablakot, ám az elsőhöz hasonlóan volt biztosítva mindegyik.

A lehetséges nyomásérzékelők végett a bevált módszerrel tesztelte le a lapos tetőt, mint ahogy azt korábban a pázsit esetében tette. Felugorva a tetőre, napelemek, tetőablakok és hűtési vezetékek sorával szembesült. A legközelebbi tetőablakhoz lépett és aktiválta fénykardját. Készen állt arra, hogy pengéjével keresztülégesse a transzparacélt, de önmérsékletet tanúsított és inkább jobban szemügyre vette a panelt. Elképzelhető, hogy a transzparacél anyagba be voltak ágyazva olyan monofil láncok, amelyek, ha elszakadnak, riaszthatják a behatolót.

Deaktiválva a pengét visszaakasztotta a fénykardját az övére és leült gondolkodni. Valószínűtlennek tűnt, hogy a Lommitte Limited központi számítógépe egy különálló masina lett volna. Hozzáférhetőnek kellett lennie külső helyszínről is. Bruit nyilván rendelkezett távoli hozzáféréssel. Maul átkozta magát, amiért ez korábban nem jutott az eszébe. De még nem volt túl késő ahhoz, hogy helyrehozza ezt a figyelmenlenséget.

3. fejezet

Maul nem sokkal a napkelte előtt tért vissza Bruit lakásához. Ellentétben a főhadiszállás épületeivel, a cölöpös háznak nem volt biztonsági rendszere. A terepműveleti főnökök vagy nem voltak ellenségei, vagy nem érdekelte, ha vannak, akármelyik is legyen az igazság. Bruit talán már beletörődött a sorsába, gondolta Maul. Mindenesetre ez aligha számított.

Körbejárta a házat, alkalomadtán felkapaszkodott az ablakpárkányokra és körülnézett bent. Bruit az egyik hátsó szobában terült el egy ütött-kopott ágyban, félig egy hálósákba burkolózva, hogy testétől távol tartsa a vérből lakmározni kívánó éjszakai rovarokat. Teljes ruházatban, hortyogva és holtrészegen feküdt. Egy félig kiürült brandys üveg hevert az ágy melletti kis éjjeliszekrényen.

Maul a fogát csikorgatta. Még több gondatlanság, még kevesebb fegyelem. Képtelen volt együttérezni ezzel az emberrel. A gyengéket ki kellett selejtezni.

Távozott a nyitva felejtett ajtón keresztül és leellenőrizte a nappalit. Bruit kevés vagyontárggyal rendelkezett, és nem különösebben tartott maga körül rendet. A lakása ugyanolyan kaotikusnak tűnt, mint az élete. A zárt térben romlott élelmiszer szaga terjengett, valamint a lommite por minden egyes vízszintes felületet beterített. A mosogatócsapból víz csöpögött, pedig könnyedén meg lehetett volna javítani. A pókok már tökéletes hálókat szőttek a szoba mind a négy sarkába. Maul Bruit személyi számítógépe után kutatott, majd hamarosan megtalálta azt a hálósobában. Egy hordozható eszközzel volt szó, méretében nem volt sokkal nagyobb egy emberi kéznél. Magához hívta és aktiválta a szerkezetet. A képernyő életre kelt és egy menüsor jelent meg rajta. Pillanatokat vett igénybe, hogy Maul rácsatlakozzon a Lommite Limited központi számítógépére, de már másodjára ezen az éjszakán ismét kizárva találta magát.

A számítógép Bruit ujjlenyomatait igényelte a bejutáshoz. Maul valószínűleg nélküle is képes lett volna utat törni a központi számítógépbe, de könnyen követhető nyom hátrahagyása nélkül nem. Annak, ami titokban készül, nagy hatalma van, bölcselkedett Mestere.

Maul Bruitra meredt. Bal kezének csekély mozgásával a férfi a hátára fordult. Az ember elnyújtva felnyögött, jelezve, hogy a mozdulat szült némi nyugtalan álmot. Maul intésére Bruit jobb karja felemelkedett, csuklóját behajlította a tenyerével kifelé. Aztán óvatosan Bruit kezéhez vitte a komputert, képernyőjét finoman hozzáérintve a kinyújtott ujjakhoz. Amikor a készülék elfogadta az ujjlenyomatot, Maul visszajuttatta Bruit karját és visszagurította őt az oldalára.

Mire Maul elhagyta a hálósobát, az adatbázis jegyzékei már a képernyőn villogtak. Rámutatott a közelgő eriadui szállítmányok adatait tartalmazó fájlokra és megnyitotta őket.

A kantinban épp javában tartott az ebédidő, amikor Darth Maul betoppant és helyet foglalt egy kisebb szoba sarokasztalánál. Kint a borús felhőszakadás valósággal elárasztotta a várost. Az esőtől elázott köpönyegének csuklyáját magán tartotta és távol helyezkedett el a tömegtől, figyelmen kívül hagyva néhány feléje irányuló pillantást.

A Lommite Limited biztonsági szolgálatának két embere a szokásos helyét foglalta el, beletemetkezve az eléjük rakott zsíros ételekbe és teli szájjal beszélgetve. Maul nem messze ült attól a helytől, ahol a rodiai és a két twi'lek, azok, akiket az előző este az InterGalaktikus Érc ügynökeiként azonosított, foglalt helyet egy kártyaasztalnál. Nem sokkal később hármójukhoz csatlakozott egy fekete hajú ember nő, aki egy rakás céges kreditet szórt az asztalra, majd beszállt a már zajló szabakk-játszmába. Maul felismerte a nő bal fülét díszítő mandzsetta ékszer, mint vevőkészüléket.

A megfelelő pillanatra várt, amíg azok négyen a biztonságiak társalgására figyeltek. Aztán az Erőt megidézve tett egy apró mozdulatot a kezével, mire a lehallgató eszköz levált a fülke feletti falról, besüvített a kisszobába és egyenesen a kártyaasztal közepén landolt.

A rodiai ijedten hátrahőkölt, egyértelműen nem ismerve fel azt a mesterséges bogarat, amelyet ők használtak a lehallgatás céljából.

– Egy új játékos szállt be a játszmába.

Az egyik twi'lek vállmagasságig felemelte kinyújtott kezét.

– Nem sokáig.

A twi'lek hosszú körmű keze már félúton járt, hogy szétzúzza a bogarat, amikor az emberi nő megragadta a csuklóját és sikerült elhárítania a lefelé irányuló csapást.

– Várj! – suttogta gyorsan. – Hallottam a hangodat.

– Azért mert beszéltem – ráncolta homlokát a twi'lek.

– A fülhallgatómban – magyarázta körültekintően mutatva a nő. – És most hallom a saját hangomat.

– Hallom a hangodat – szólt közbe összezavarodva a rodiai.

– Mi a fészkes...

A twi'lek hangja elcsuklott és mind a négy ügynök hátradőlt a kemény, fából készült székeiken, csodálkozóan bámulva a lehallgató készüléket.

– Ez a miénk – jelentette ki végül a nő.

A rodiai a nőre pillantott.

– Mit csinál ez itt?

Maul az Erőt segítségül hívva megmozgatta a bogarat.

– Körbemászik, azt csinálja – mondta elfúló hangon az egyik twi'lek. A válla fölött az elmélyedt biztonságiakra vetett egy pillantást, majd visszafordult társaihoz.

Maul aktiválta a rovar jeladójának frekvenciájához hangolt távirányítót.

– *Ez egyenesen a Toom klántól jött* – küldte el üzenetét a bogár az összeesküvők által viselt fülhallgatókra és bőrtapaszkokra, mindegyikük tágra nyílt szemekkel hallgatta.

– *Végre pontot tehetünk az ügy végére. Arrant eldöntötte, hogy csapást mérnek az InterGalaktikus Érc hajószállítmányaira. Nem kéri beavatkozásra a Szenátust. A fegyveres megoldást választja. Mindez már eldöntött.* – észlelve, hogy mit is hall, a nő a jobb kezének mutatóujjával beljebb tolta a mandzsettát a fülébe a tisztább vétel érdekében.

– *A Toom klán birtokában van annak a tudásnak, hogy megfelelően kezelje ezt a problémát. Az InterGal kiegyenlítheti az esélyét azáltal, hogy minket alkalmaz az eriadui csapásra. Mi, a Toom klán az LL bukását szeretnénk látni. Valaki, aki valódi előrelátással rendelkezik, fel tud építeni a romjain egy külön szervezetet.*

– *Tudomásunkra jutott, hogy melyik hiperűr útvonalon fognak közlekedni a Lommite Limited hajói. A Rimma 18 mellett fognak megérkezni és eriadui helyi idő szerint 1300 óránál fognak kilépni a hipertérből. Azok, akiket megbíztunk a válaszcspás végrehajtásával, képesek lesznek kiszámolni a pontos kilépési koordinátákat.*

– *Mi elvégezzük a piszkos munkát. Ez a megélhetésünk. Közbe tudunk lépni és végre tudjuk hajtani a támadást. A Toomok garancia arra, hogy a munka megfelelően lesz elvégezve. Senki nem fog ránk gyanakodni. És nincsenek gátlásaink, amelyek hátráltatnának minket.*

– *Össze kell fognunk, hogy véghezvigyük a célunkat, és mi hajlandóak vagyunk állni a felmerülő költségeket. Lépjenek kapcsolatba velünk.*

Maul az egész reggelét annak a felvételnek a meghamisítására áldozta, amit még a Bruit házában lezajló értekezlet közben készített. Úgy cserélte fel a mondatokat és kifejezéseket, hogy úgy tűnjön, mintha egyetlen ember mondta volna fel az egészet. Úgy tűnt, az eredmény elérte a kívánt hatást. A négy ügynök továbbra is arra a bogárra meredt, amelyet ők maguk helyeztek üzembe. A nő szája félig nyitva maradt, a twi'lekek lekkui idegesen rángatóztak.

– Azt mondom, azonnal szólnunk kell a feletteseinknek. – hallotta a rodiai hangját Maul, megelégedésére.

A Toom klánnak volt egy mottója: „Fizess nekünk eleget, és mi egymásnak ugrasztjuk a világokat!”

A hiperűrben rekedt hajók kirántására szakosodó masszív Interdictor fedélzetén indultak el, törvényesnek tűnő mentést végző munkásokként és kármentőkként. Azáltal, hogy az árnyéktömeg hatásait leutánozta, az Interdictor képes volt arra, hogy a veszélyeztetett hajókat visszahúzza a valós űrbe. Miközben az ilyesfajta munka komoly fizetséggel járt együtt, a klán vágyait soha nem tudta számottevően kielégíteni, ezért évek óta másodállásban űzték a kalózkodást, az Interdictort alkalmazva a személyszállító- és áruellátó hajók ellen, vagy bünszervezeteknek ajánlották fel szolgálataikat, hogy a fűszereket és egyéb tiltott árukat leszállítsák. Azonban, eltérően a huttoktól és a Fekete Naptól, akikre lehetett számítani, hogy bármely megállapodás feltételeit betartják és tiszteletben tartják, a Toom klánt kizárólag a nyereség motiválta. Egy kis társaság tagjai nem engedhették meg maguknak azt a luxust, hogy holmi zavaros alvilági erkölcsöket figyelembe véve, eldobjanak maguktól bármiféle melót. Ezen felfogás még saját fajtájuk körében is kitalozottá tette őket.

A Dorvalla lakatlan északi pusztáin, egy földalatti bázis mélyén berendezkedve, a klán a Lommite Limitedtől és az InterGalaktikus Ércről is rendszeresen elfogadott fizetséget, cserébe, hogy garantálják a transzfereik és az érceket szállító bárkák biztonságos közlekedését. A Toomok pénzalapjaikat arra használták fel, hogy megvesztegessék a dorvallai önkéntes erők parancsnokait, ezzel biztosítva a klán saját biztonságát, azzal a feltétellel, hogy a klán tartózkodni fog a Videnda szektoron belüli akcióitól.

Mivel az Eriadu kívül esett a szektorból, és azon tény ellenére, hogy az InterGalaktikus Érc már felbérelte őket, a klánt nem akadályozta meg abban, hogy elfogadja a Lommite Limited köztársasági váltók felajánlásában mérendő nagylelkű ajánlatát egy kis szabotázsakció elvégzésére. Az InterGalaktikusnak egyszerűen meg kell értenie, hogy a Toomokkal megkötött megállapodásuk természete megváltozott. Még fontosabb, hogy az LL-el aláírt szerződés nem zárta ki annak a lehetőségét, hogy az eriadui hadművelet után a klán hasonló szerződést kössön az InterGallal. Valójában a klán mindent megtett azért, hogy az InterGallal is szerződhesen.

A klánban arra senki sem számított, hogy az InterGalaktikus még az Eriadu előtt kapcsolatba lép velük.

Nort Toom, egy ráncos bőrű weequay, maga fogadta az InterGalaktikus Érc biztonsági főnökének, Caba'Zannak a holohívását. A klán nagy részét az otthonuktól távolra keveredett humanoid weequay-ek és niktók tették ki, de szép számmal képviseltették magukat aqualishok, abyssinek, barabelek és gamorraiak is.

– *A legutóbbi önök által felkínált ajánlatot szeretném megvitatni* – kezdte Caba'Zan holoalakja. Emberszerű, testes zöldbőrű falleen volt.

– A legutóbbi ajánlatunkat – ismételte gyanakvóan Nort Toom.

– *A Lommite Limited hajóinak eriadui megsemmisítéséről...*

Toom mélyen ülő szemei a holovetítő és a közelben ácsorgó egyik weequay szövetségese között ingázott.

– Oh, az az ajánlat. Annyi megbízást kapunk, hogy nehéz észben tartani mindet egy idő után.

– *Örömmel hallom, hogy jól megy az üzlet.* – mondta ravaszkásan Caba'Zan. – *És van egy olyan érzésem, hogy még jobban fog menni.*

A falleen közvetlenül a lényegre tért:

– *Hajlandóak vagyunk fizetni százezer köztársasági kreditet.*

Toom megpróbálta visszafogni magát attól, hogy arcára kiüljenek az érzelmei. Az ajánlat kétszer akkora volt, mint amennyit Patch Bruit fizetett.

– *Kétszázezer.*

– *Legfeljebb ötvenezerrel tudjuk megtoldani, ha kezeskednek az eredményért.* – rázta meg kopasz fejét Caba'Zan.

– Rendben – egyezett bele Toom. – Amint a kreditek átutalásra kerülnek, megteesszük a szükséges előkészületeket.

Caba'Zan kétkedően nézett rá.

– *Biztosak az LL hajóinak kilépési koordinátáit és az Eriaduhoz történő érkezés időpontját illetően?*

– Talán még egyszer át kellene néznünk – mondta Toom.

– *Őnök mondták a Rimma 18-at, az eriadui helyi idő szerinti 1300-nál, persze, ha nem változott eközben valami.*

– Csak a rend kedvéért – hadarta megnyugtatóan Toom –, csak a rend kedvéért.

– *És balesetnek kell tűnnie.*

– Ez valószínűleg a legjobb módja az ügy kezelésének, úgy gondolja?

– *Nem akarjuk, hogy az InterGalaktikust összefüggésbe hozzák...*

– Efelől ne legyen kétsége.

Toom kikapcsolta a holovetítőt és hátradőlt, összekulcsolva hatalmas kezeit a tarkóján.

– Mit gondolsz, tudnak arról, hogy az LL felbérelt minket? – kérdezte társa nyilvánvaló kétkedéssel a hangjában.

– Nem úgy hangzott nekem.

– Az InterGalaktikus háromszor annyit ajánlott fel, mint a Lommité. Vissza fogjuk küldeni Bruit pénzét?

Toom eltökélten előredőlt.

– Arra nem látok semmilyen jó indokot. Csak meg kell bizonyosodnunk arról, hogy mindkét szerződésnek eleget tudunk tenni. – szélesen elvigyorodott. – El kell ismernem, hogy ez a tisztességtelen játék elnyerte a tetszésemet.

– *Úgy érted...*

– Pontosan. Szabotálni fogjuk mindenki hajóját.

Az Eriadu a félreeső csillagrendszerek egyik feltörekvő világa volt. A Rimma Kereskedelmi Útvonal és Hydia Út kereszteződésének tőszomszédságában terült el. Az Eriadu demonstrálta az iparhoz való áráz odaadását abban a reményben, hogy elérjék azt a kitűzött célt, amely szerint az ágazat legfontosabb bolygójává válnak. Ennek érdekében az Eriadu folyamatosan fejlesztette a parányi hajógyártási vállalkozását, melynek tulajdonosi és irányítói körébe tartoztak annak a Valorum főkancellárnak a távoli rokonai, aki a Galaktikus Szenátust elnökölte a Coruscanton.

Az Eriadu orbitális létesítményei elhalványultak a koréiai és kuati társaihoz képest, de a kisebb hajógyarak között az Eriadu a második helyen állt, csak az olyanok, mint a fő kereskedelmi útvonalakhoz közel fekvő Sluis Van előzte meg.

Az eriadui kormányzó sok mindent megtett azért, hogy gyümölcsöző partneri viszonyt építsen ki az Eriadu és a Dorvalla között, hangoztatva az értelmetlenségét annak, hogy az Eriadu a Belső Gyűrűről importáljon lommite ércet, miközben a Dorvalla úgyszólván mennyei szomszédnak bizonyult. A megfelelő ércmennyiséget, amelyet az Eriadui Manufaktúra és a Valorum Hajózási Társaság előírt, sem az LL, sem az InterGal nem tudta önmagában teljesíteni, ám Tarkin kormányzó ezen nem dilemmázott. Ragaszkodott ahhoz, hogy nem alakít ki versenyhelyzetet, de be kellett ismernie, hogy nem volt mit tenni mást. Tarkin nevéhez fűződött az a mondás, hogy az a vállalat, amelynek odaítélik a jövedelmező szerződést, az valószínűleg a vesztes fél pénzügyi átvételére is képes lenne.

Tarkin az Eriadu egyik orbitális létesítményét jelölte ki a fogadó ünnepség megtartására, ahol a jövődó potenciális üzletfelek képviseltették magukat, minden jelentős játékosal az élen: Jurnal Arrant és InterGalaktikusi megfelelője, az Eriadui Manufaktúra és a Valorum Hajózási Társaság ügyvezetői, üzletemberek hada, akik hasznot reméltek az új partnerségi viszonyból, és természetesen jelen volt maga Tarkin is, Eriadu politikai érdekeit képviselve. Mindannyian összegyűltek legszebb köpenyeikben és tunikáikban az orbitális létesítmény sétányszintjén, az LL és az InterGal, ércet szállító bárkáinak érkezésére várva. A különálló flottillákat úgy ütemezték be, hogy helyi idő szerint, egymáshoz képest egy óra különbséggel érkezzenek meg.

– Biztos vagyok benne, hogy ez a nap mindannyiunk számára ígéretes lesz. – intézte szavait Tarkin Arranthez és az Eriadui Manufaktúra fejéhez. Tarkin alacsony ember volt, gyors észjárással és hirtelen természettel megáldva. Katonai parancsnok lévén mereven állt, kék szemei mosolytalanok maradtak, s az empátia sem volt felfedezhető bennük.

– Mondja, Arrant – kérdezte a Manufaktúra ügyvezetője –, lát arra esélyt, hogy az Ön által irányított Lommite Limited önerőből tud majd annyi ércet szállítani, amely megfelel azoknak az igényeknek, amiket támasztunk a közeljövőben?

– Természetesen – válaszolta magabiztosan Arrant. – Ez csak a működési körünk bővítésétől függ. – megfordult és bevonta a beszélgetésbe Patch Bruitot. – Máskülönben, ő itt Bruit, a terepművelési felügyelőnk. Éppen most értesített egy gazdag lelőhely felfedezéséről, mintegy száz kilométerre a jelenlegi főhadiszállásunktól.

Bruit biccentett.

– A felmérő csapataink... – kezdett bele Bruit, de az LL egyik biztonsági ügynöke félbeszakította őt.

– Főnök, elnézést, hogy megzavarom, de négyszemközt kell beszélünk.

Arrant gondterhelten figyelte, amint Bruit hagyta magát elvezetni.

– Történt valami? – követelte Bruit, amint ő és a biztonsági ember hallótávolságon kívülre ért.

– Valami kirántotta a bárkákat a hipertérből, nem sokkal a kilépési koordináták előtt. Nem tudjuk az okát. Talán a hipertér-generátorban keletkezett meghibásodás, vagy, esetleg, egy feltérképezetlen árnyéktömeg felelős az egészért.

Bruit hallotta, hogy az emberek a levegőért kapkodnak a háta mögött. Amikor megfordult, mindenki más az orbitális hajógyárat mutató nagy monitor kijelzőkre szegezte a tekintetét. A

hajógyártól egy bizonyos távolságra, messze, több kivilágítatlan úrbárka tért vissza a valós űrbe.

– Bruit, azok a mi hajóink? – kérdezte Arrant növekvő aggodalommal.

– Igen, de valamilyen okból adódóan korábban érkeztek meg.

– Ez felettébb váratlan – jegyezte meg Tarkin –, nagyon váratlan.

A jól öltözött tömeg lélegzete ismét elakadt. Bruit megdöbbenéssel figyelte egy második hajócsoport érkezését a hipertérből.

– Az InterGalaktikus – mondta hitetlenkedéssel a hangjában a biztonsági embere.

– Össze fognak ütközni! – kiáltotta valaki.

– Bruit! – üvöltötte Arrant, miközben arcából az összes vér kitódult. – Csinálj valamit!

Bruit csak annyit tehetett, hogy végignézte az egészet.

A sikolyok és kiáltások, a felnyögések és zokogások kíséretében a robbanással járó fény kavalkád felvillant a sétányfedélzet csillogó padlózatán, mindenkinek tudtára adva a történeteket. Az LL és az InterGal bárkái sorra ütköztek össze egymással. Anélkül, hogy odanézett volna, Bruit sejtette, hogy a törött hajótestekből kiáramló lommite érc szétterjedt a környező űrben, fehéren, akár a megolvadt düh, amely Bruit szorosan zárva tartott szemhéja mögött fortyogott.

– A Toom klán – vetette oda a biztonsági emberének. – Átverték minket. – valaki hátulról nekiütközött Bruitnak. Jurnal Arrant volt az, aki néma borzalommal hátrált el a képernyőktől.

– Tönkrementünk – motyogta. – Tönkrementünk.

Bruit megrázta a fejét és két kezével megragadta a biztonsági ember vállait.

– Küldj egy üzenetet Caba’Zannak az InterGalaktikustól. – utasította. – Mondd neki, hogy a lehető leghamarabb találkozunk kell.

A gyönyörűen megmunkált lehallgató eszköz egy tűzbogár tökéletes hasonmása volt. Bruit nappalijának kis asztalán helyezkedett el Bruit és Caba’Zan között, előadva mondandóját:

– *Vége pontot tehetünk az ügy végére. Arrant eldöntötte, hogy csapást mérnek az InterGalaktikus Érc hajószállítmányaira. Nem kérik beavatkozásra a Szenátust. A fegyveres megoldást választja. Mindez már eldöntött...*

Caba’Zan végigsimított az egyik kezével kopasz fején.

– Különös. Ez majdnem úgy hangzik, mintha a te hangod lenne.

Bruit lehunyva tartotta szemeit, majd kinyitotta őket és egyenesen a falleen szemébe nézett.

– Azért, mert a torzítás mögött az valóban az én hangom. Ezeknek a szavaknak a legtöbbit én ejtettem ki a számon, pont ebben a szobában.

Caba’Zan a homlokát ráncolta.

– Nem értem.

– Az embereimnek tartottam eligazítást az Eriaduba tartó InterGal hajók tervének ügyében. Valaki rögzítette a beszélgetést.

– Az egyik embered?

Bruit kétségbeesetten rázta meg a fejét.

– Nem tudom.

– Akkor valaki a Toom klánból.

Bruit beharapta az alsó ajkát.

– Akkor mi szükség volt a felvétel elferdítésére és ennek az abszurd mesének a bemutatására az embereidnek a kantinban? Különben is, a Toomok semmiképpen sem férhettek hozzá az LL adatbázisához és szerezhették meg a hajóink kilépési koordinátáit. Ők nem olyan leleményesek. Az egyik emberednek kellett lennie.

– Ők sem olyan leleményesek – mondta Caba’Zan –, vagy akár szorgalmasak. Semmit sem tudtunk volna meg a tervetetről, ha nincs a bogár.

Bruit elhallgattatta a hasonmás bogarat és bosszúsan mozgatta az állkapcsát.

– Később ki fogom deríteni, hogy ki tette. Miután lerendeztem a Toom klánt.

Caba’Zan szemei összeszűkültek.

– Mindkettőnkől bolondot csináltak, Bruit. Ha a bosszúra célzol, akkor számíthatsz a segítségemre.

A magasított ház aljában megbújva Darth Maul elmosolyodott magában, leugrott a földre, majd sietve eltűnt a sötétségben.

Maul soha nem kételkedett abban, hogy a Toom klán mindkét bányászvállalattal szerződésbe fog lépni. Ugyancsak nem hitte, hogy a klán kudarcot fog vallani a hajók szabotálásában. Ennek eredményeképp nem kellett az Eriadura utaznia, hogy szemtanúja legyen a végzetes ütközésnek. Helyette a Toom klán tagjainak figyelésével töltötte az időt, akik bezárták és hátrahagyták a dorvalli bázisukat. Helyesen feltételezve, hogy az árulásuk egyesíti az LL-t és az InterGalt ellenük, a zsoldosok tömören fogalmazva úgy döntöttek, hogy elrejtőznek, amíg csak tudnak. Maul követte őket a Riome-ra, egy parányi, jégtakaróval borított világra a Dorvalla rendszer mélyén, ahol a klán már felállított egy titkos támaszpontot.

A törvényenkívüliek egy körültekintőbb csoportja olyan helyet választott volna, amely a lehető legmesszebb távolságra fekszik a Dorvallától. De talán a Toom klán meg volt győződve arról, hogy még a Lommite Limited és az InterGalaktikus Érc egyesített biztonsági erői sem érnek fel velük. Akármelyik is, Maul következő feladata az volt, hogy meggyőződjön arról, hogy Bruit kiderítette-e a Riome-i menedék hollétét azoknak a bizonyítékoknak az alapján, amiket ő hagyott a klán egykori bázisának a helyén.

Maul egy teljes napot töltött az üvöltő szelekkel tarkított fagyban, Bruit és embereinek érkezésére várva. Sugárvetőkkel és még nagyobb teljesítményű fegyverekkel felszerelve özönlöttek ki az űrhajóból, amely a Dorvalla egyenlítőjétől idáig szállította őket, hogy megrohamozzák a földalatti bázist. Velük tartott egy him falleen és különböző idegenekből álló kísérete, beleértve a négy szabotórt is, akiket Maul megvezetett a kantinban.

Csalódásukra a bázist kihaltak találták, ezért nyomokat kezdtek keresni, hogy megtudják a zsoldosok hollétét. Túl sokáig tartott, Maul már-már meg volt győződve arról, hogy neki kéne beavatkozni a felületes keresőmunkájukba, és az orruk alá dörgölni az általa oly művészein elhelyezett bizonyítékokat. Végül is önerejükre támaszkodva felfedezték azokat. Maul a hajójában volt, amikor Bruit és a többiek visszaszálltak a hajójukba és elindultak, nagy valószínűséggel a Riome-ra. A közelgő összecsapás gondolata felpezsdítette. Felvillanyozódott attól a lehetőségtől, hogy hamarosan kinyújtóztathatja izmait.

A Riome úgy derengett fehérségével, mint a halál az űr feketeségében.

Gyorsabb és kisebb hajójának köszönhetően, Maul még Bruit leendő bosszúállókból álló vegyes csapata előtt érkezett meg. A hajója átölelte a hófedte terepet, elszáguldva a gomolygó alacsony dombok felett, érintve a zavaros szürke tengert teleszóró jégziklás szigetek szélét. Maul nem látta jelét annak, hogy a klán Interdictor hajója a keringési pályán lett volna, ezért feltételezte, hogy a zsoldosok elrejtették azt a Riome szomszédságában lévő aszteroida mezőben.

A bázis létrehozásához a zsoldosok a kicsiny világ legforróbb pontját találták megfelelőnek. Aktív vulkanikus területről volt szó, jéggel tarkított óriási gleccserekkel, helyenként durva füves területtel, amelyeken keresztül fortyogott a magmás forró víz sötét gyűjtőterületében. A bázis maga egy sor egymással összefüggő félhengeres alakú bunkerekből állt, amelyek egykor egy csapat tudós menedékéül szolgáltak. Az eltelt hosszú évek során a tudósok által hátrahagyott droidok és felszerelések idegenszerű jégzobrokká váltak. Maul egy kilométerre a bázistól tette le hajóját. Első látásra nem fedezett fel semmi bizonyosságát egy esetleges radarállomás meglétének. Bruit hajóját figyelte, amint oldalán egy korong alakú koréliei teherhajóval és egy hasonló méretű felfegyverzett géppel végighasított az azúrkék égbolton, elrepülve a komplexum fölött, leszállva egy permakrétás területre.

A Toom klánnak számítnia kellett az űrsikló érkezésére, ám Bruitnak mégis sikerült felkészületlenül érnie a zsoldosokat. Húsz emberrel a fedélzetén a repulzorlift motorjainak köszönhetően gyors helyváltoztatásra képes, masszív hernyótalpas csapatszállító gördült le a hajó rámpájáról. A klán sebtében alakított ki egy védelmi vonalat, sugárvetőket bevetve tüzelőállásaikban és egy önműködő lézerágyút telepítve. A támadók válaszul a csapatszállító jól felszerelt sorozat-sugárvetőjét és aknavetőit sorakoztatták fel, egyértelműsítve szándékukat, miszerint a teljes győzelmet tűzték ki célul maguk elé.

A világoskék lézerlövedékek kilyukasztották a szállító repulzorliftjeit, amely így mélyen belefűrődött a hóba. A hideg időjárásnak megfelelő öltözékben, felszerelésben és sisakban felöltözött Bruit-vezette osztag tagjai leugrottak üléseikről, pont időben, amikor a lézerágyúból leadott közvetlen találat darabokra robbantotta a szállítójárművet. Az ötvözet megolvadt darabjai szanaszét repültek, miközben sisteregve zuhantak a fagyott földre.

A bányászvállalatok erői szétszóródtak és elkezdtek módszeresen előretolakodni a bunkerek irányába, a gleccserek hegyoldalaiból kitüremkedő sziklák mögött találva menedéket. Bruit azonban annak nem volt tudatában, hogy a bázist frontális támadással nem lehetett bevenni, főleg semmi esetre sem egy elavult, húsz éves sugárvetőkkel felfegyverzett maréknyi csoporttal a háta mögött. A főbunkert robbanásbiztos ajtóval erősítették meg, valamint a bozóttal benőtt elülső részt helyenként aláaknázták és más egyéb csapdákkal toldották meg.

Maul úgy döntött, muszáj felfednie magát. Rövid időre megjelent a bázistól keletre egy emelkedőn, hosszú mélyfekete köpenybe burkolózó kétlábú idegenként a hómezővel szemben. A támadók a klán egyik tagjaként azonosították be őt, és azonnal tüzet nyitottak. Ugrásszerűen maga mögött hagyta az emelkedőt, habár aligha ebben volt tehetsége. Bruit bölcsen szétszította csapatát, ahogyan ezt Maul előre megjósolta, arra gondolva, hogy a magányos ellenség tud egy másik bázisba vezető utat.

Maul végig szem előtt maradt, a támadók által kilőtt lövedékeket elkerülve, anélkül, hogy egyszer is használta volna fénykardját. Keresve sem találtak volna nála jobb útmutatót, még akkor sem, ha egy lett volna közülük. Rövidesen elrejtőzött egy az Erővel általa megidézett hófúvás rejteke mögött, ahol mélyen a hótakaróba fúrta magát. Az általa megásott sír mélyéből hallotta, hogy Bruit emberei a viszonylag védtelen bejárat felé rohannak, ahová ő maga vezette őket.

Maul addig várt, amíg megbizonyosodott arról, hogy az utolsó támadó is eltűnt a bejárat mögött. Ekkor kiásta magát a jégüregből és követte őket befelé. A sugárvetők sistergő zaja, valamint a megégett és a megpörkölődött hús maró büze arra utaltak, hogy közel jár a góchoz, így nem sok kellett ahhoz, hogy fénykardjáért nyújtson és belevesse magát az összecsapásba. De a mészárlás nem állt szándékában. Mesterének terveit jobban szolgálta az, ha a bányászok és a zsoldosok megölik egymást, jóllehet Maulnak talán így is meg kellett még semmisítenie a végső győztest.

Abból következően, hogy a támadók folyamatosan haladtak előre, valószínűsíthető volt, hogy Bruit erői maradnak állva a harcok végén. Annak ellenére, hogy a zsoldosok fegyverek és a létszám tekintetében is túltettek ellenfeleiken, a bányászok támadását hajtotta az elárueltságukból fakadó harag. Habár a csapatuk egyharmada már megsérült vagy halott volt, ennek ellenére Bruit és InterGalaktikusi társa kitartott, tovább folytatva a Toom klán elleni büntetőhadjáratot, amely még tartotta a bunker hátulsó részét, a felborított laboratóriumi asztalok és más válogatott műszerek fedezéke mögött.

A robbanások az elülső bunkerből jelezték, hogy Bruit társai elvétették útjukat és aknamezőre sétáltak. Rövidesen a túlélők arra fordították fegyvereiket, hogy megkíséreljék keresztülszerezni a robbanásbiztos ajtókat a továbbhaladás reményében. Maul eliramodott végig a központi bunker hosszan elnyúló fala mentén és talált egy helyet, ahonnan figyelemmel kísérhette a zajló ütközetet. Hogy visszafojtsa lelkesedését, átadta magát egyik-másik küzdő harci technikája kiértékelésének, valamint, hogy felkészüljön a játékra, megpróbálta kitalálni, ki kit fog megölni és éppen melyik pillanatban. Az előrejelzései egyre és egyre pontosabbak lettek, ahogy a két egymásnak feszülő oldal közeledett egymáshoz.

Egy erőteljes robbanás rázta meg az elülső bunkert. A robbanásbiztos ajtók egy elhúzódozó fülhasogató hang kíséretében félresiklottak, mire öt támadó beviharzott a sűrű füst örvénylő felhőjén keresztül. Számuk kettővel csökkent, mielőtt tíz métert megtehettek volna. A többiek a bunker oldalához húzódtak és elkezdték megszervezni a további teendőket.

A harcok vadsága és kegyetlensége nyilvánvalóvá tette, hogy egyik fél sem fogja eltérni a megadást. Ez egy életre-halálra szóló csata volt, amelyet mindenesetre Maul előnyben részesített. Figyelő tekintete időről-időre visszatért Patch Bruithoz. Minden, az életében történt kudarc ellenére Bruit merészsége méltóvá tette őt ahhoz, hogy magas pozíciót töltsön be a Lommite Limited berkein belül. Maulra mély benyomást tett. Nem akarta azt látni, hogy Bruit a semmit sem érő zsoldosok keze által haljon meg, akik sugárvetőikkel lapultak meg hátul a fedezékek mögött.

Bruit és a falleen vezették a végső rohamot, egyesített erők valódi kézitusát vívtak a klán weequay és aqualish tagjaival, akiknek fegyverzete kimerült. A bányászok egyiküknek sem kegyelmeztek, és az öldöklésnek pillanatokon belül vége lett, Bruit, a falleen és öt másik társuk maradt életben a vérontás közepette.

Maul egy pillanatra eltűnődött azon, hogy mi lenne, ha a dolgokat úgy hagyná, ahogy most álltak. Bruit a jelentéssel visszatérhetne a Lommite Limited ügyvezetőjéhez, miszerint a Toom klán párhuzamosan keresztbe tett a két cégnek, és akik emiatt az árulásukért az életükkel fizettek. De valószínűtlennek tűnt, hogy Bruit megengedné magának a pihenést. Tudni akarná, hogy ki állította össze a hamisított felvételt, és talán annak is tudatába kerülne, hogy az LL Eriaduba tartó hajózási útvonalának információihoz az ő személyi számítógépén keresztül fértek hozzá. Ezután újra elkezdene gondolkodni a kintinban talált bogarat illetően, és talán alaposan leellenőrizné az összes elérhető biztonsági felvételt. Maul tudta, hogy egy iridoniai vörös és fekete tetoválásokkal tarkított arca valamelyiken könnyedén felbukkanhat. Természetesen a veszélye nem állt fenn annak, hogy a Coruscantig elvezetnek a nyomai, a Mestere búvóhelyéhez pedig még úgy sem. De az volt az utolsó dolog, amit akart, hogy Darth Sidious megpillantsa a tanítványa arcának felbukkanását a HoloHálózat körözési listáján.

Maulnak be kellett fejeznie, amit elkezdett.

Magához vette fénykardját, aktiválta mindkét végét és leugrott a bunker előregyártott padlózatára.

Bruit, a falleen és a többiek megpördültek, amikor meghallották a fegyverének rezonálóan zümmögő hangját, amelyet Maul meglendített a feje fölött és a vállai előtt. De senki sem tüzelt. Meredten bámultak rá, mintha valami hóvakság vagy vérszomj szülte hallucináció lenne.

Maul rájött, hogy ösztökélnie kell őket arra, hogy megtegyék azt, amit ő megkívánt tőlük. Megkezdte előrenyomulását, rájuk meredve sárga szemeivel és megmutatva fogait, mire végre valaki, a rodiai a kintinból tüzet nyitott. Maul eltérítette a lövést egyenesen vissza rá alacsonyán tartott pengéjével.

– Nem harcolunk veled, Jedi! – kiáltotta a falleen.

A megjegyzés feldühítette Mault.

– Ez a mi ügyünk – folytatta a humanoid. –, és nem tartozik a Coruscant-ra.

Maul felmordult és továbbhaladt.

Egy twi'lek tüzelésére leguggolt hirtelen, majd megforgatta vörös ikerpengéjét, visszatérítve a lövedékeket. A twi'lek és egy másik biztonsági ember összeesett. Ezután a többiek azonnal tüzet nyitottak. Maul szélvészgyors mozdulattal a levegőbe ugrott, akrobatikus mozdulatok kíséretében megpördült, így lehetetlen volt célba venni. Egy pillanatra megállt, hogy felemelje kezét, és az Erőlkést alkalmazva üvegek és más éles eszközök szélrohamát zúdította ellenségeire. Sugárvetőket fordított egymás ellen és az egyik harcoló felet olyan erővel rántotta az asztalra, hogy elroppantotta annak gerincét.

Miután kézfegyvere kimerült, a falleen egyenesen neki rontott. Maul egy villámgyors rúgás kíséretében megpördült, eltörve a falleen karját. Majd anélkül, hogy visszahúzta volna a lábát, eltörte a biztonsági főnök nyakát is.

Egyedül Bruit maradt életben. Hitetlenkedve, tátott szájjal bámulta Mault, megmerevedett kezéből kiesett a sugárvető. Maul folytatta a megközelítését, a fénykardját lent tartotta az oldalánál, pengéit a padlónak vízszintes helyzetbe állítva.

– Nem tudom hogyan, és nem tudom miért – kezdte Bruit –, de azt tudom, hogy neked kell lenni a felelősnek mindazért, ami történt.

Maul úgy döntött, hogy végighallgatja.

– Felvetted a beszélgetéseimet. Aztán megváltoztattad a felvételeket, hogy átvered a szabotőröket, akiket azonosítottál a kintinban. Valószínűleg te intézted úgy, hogy megtaláljuk ezt a helyet. – Bruit szélesen intett. – Legalább megtudhatnám, hogy miért, mielőtt megölsz?

– Ez egy olyan dolog, amit meg kellett tenni egy nagyobb cél érdekében.

Bruit felkapta a fejét, mintha nem hallotta volna jól Maul szavait.

Maul rámeredt.

– Nincs szükség arra, hogy ezt megfejtsem.

Felemelte energiapengéjét, arra készülve, hogy belemártja Bruit mellkasába, de visszatartotta magát. Egy fénykard által ejtett seb összetéveszthetetlen nyomot hagyott volna. Deaktiválva pengéjét, felemelte jobb kezét és kesztyűbe bújtatott ujjait egymáshoz érintette. Bruit keze a légsövéhez kapott, és a férfi levegőért kezdett zihálni.

Jurnel Arrant az irodájában tartózkodott, amikor kézhez kapta a Bruit Riome-on történő halálesetének körülményeit taglaló jelentést. A hírvivő egy törvényhatósági ügynök volt, akit Arrant kérésére a Coruscantól küldtek ide.

– Csak magamat hibáztathatom ezért az egészért – mondta meggyötört hangon Arrant. – Bűnös vagyok, mert arra utasítottam Bruitot, hogy kívülállókkal végeztesse el a piszkos munkát. Én gerjesztettem idáig ezt a konfliktust.

A lommite érceket továbbra is ki tudták bányászni, de az LL-nek már nem volt elegendő bárkája arra, hogy el is szállítsa azokat. Újakat venni többbe került volna, mint amennyi a vállalat jelenlegi értéke volt. Mint Arrant megtudta, az InterGalaktikus Érc ugyanebbe a szorult helyzetbe került.

Harag fogta el.

– Az a meggyőződésem, hogy a neimoidiak a Kereskedelmi Szövetséggel karöltve lefizették a Toom klánt, hogy szabotálják a mi és az InterGalaktikus hajóit.

– Ezt nehéz lesz bizonyítani – jegyezte meg a törvényszolga. – A Toom klánt gyakorlatilag megsemmisítették, és hacsak nem áll módjában felmutatni valamilyen bizonyítékot az elméletének megtámogatására, mi nem tudunk megfelelő indokot találni a neimoidiak kihallgatására. – mondani akart még valamit, de Arrant félbeszakította.

– Bruit jó ember volt. Nem így kellett volna meghalnia.

A törvényszolga összevonta szemöldökét, majd tunikájának zsebéből egy papírvékony felvevő készüléket halászott elő, amit letett Arrant íróasztalára.

– Mielőtt a végletekig önmagát ostromná, ezt érdemes meghallgatnia.

Arrant felvette az eszközt.

– Mi ez?

– Egy felvétel, amelyet a Toom klán bázisán találtak, itt a Dorvallán. Nem teljes, de elegendő ahhoz, hogy felkeltse a figyelmét.

Arrant aktiválta a felvevő készülék lejátszási funkcióját.

– *Azt kívánom, hogy bár látnám tönkremenni a Lommite-t és az InterGalt is* – mondta egy férfihang –, *hogy valaki valódi előrelátással felépítsen a romjaikra egy külön szervezetet.*

Arrant szemei döbbenetesen nyíltak tágra.

– Ez Bruit!

– *Megértem* – felelte egy második férfihang –, *számíthatsz a segítségemre.*

Arrant megállította a visszajátszást.

– Ez kinek a hangja?

– Caba’Zané – szolgáltatta az információt a törvénytisztelő –, az InterGalaktikus Érc korábbi biztonsági főnöke.

Vonakodva bár, de Arrant újraindította a készüléket.

– *Össze kell fognunk, hogy véghezvigyük a célunkat.* – mondta Bruit. – *Senki nem fog ránk gyanakodni, és Arrantnak nem kell többet tudni annál, mint amit most tud.*

– *Ő nem olyan leleményes.*

– *A Toomok garancia arra, hogy a munka megfelelően lesz elvégezve. Az Eriadunál csapást mérünk mindenkire.*

Arrant elhallgattatta a készüléket és eltolta maga elől.

– Nem tudom, mit mondhatnék.

A törvényhatósági ügynök hallgatagon bólintott.

Arrant felállt és egy hosszú pillanatig kibámult az ablakon. Amikor megfordult, arca komor kifejezést öltött. Megérintett egy gombot az asztalába telepített belső kommunikációs panelen, mire pillanatokkal később a protokoldroid titkára lépett be az irodába.

– Miben lehetek a szolgálatára, uram?

Arrant a droidra pillantott.

– Két holohívást kell lebonyolítanom. Az elsőt az InterGalaktikus Érc vezérigazgatójával, hogy megvitassuk egy esetleges fúzió feltételeit.

– És a második, uram?

Arrant várt egy pillanatot a válaszadással.

– A második hívásban kapcsolatba lépek Nute Gunray helytartóval, hogy megbeszéljük a Kereskedelmi Szövetség kizárólagos jogainak megadásának feltételeit a Dorvalla lommite ércének szállítását és forgalmazását illetően.

A neimoidiak szülőbolygóján egy nyirkos, gombákkal borított barlangban Hath Monchar és Nute Gunray helytartó fogadták Darth Sidious megdöbbenően váratlan holobejelentkezését. Először elérve a holovetítő vonzáskörzetét és azt az álcázott jelenést, aki nem volt más, mint a Sith Sötét Nagyura, Monchar alázatos meghajlással lehajtotta a fejét és széttárta vastagujjú kezeit.

– Üdvözljük, Sidious Nagyúr! – mondta. Habár szeméit továbbra is eltakarta a köpenyének magára húzott csuklyája, úgy tűnt, Sidious átnézett Moncharon egyenesen Gunrayre, aki karmos lábokban végződő lépegetőtrónjának tetején ült néhány méterrel távolabb.

– *Helytartó* – recsegte Sidious –, *küldje el a beosztottját, hogy négyszemközt beszélhessünk a Dorvallán történt közelmúltbeli eseményekről.*

Monchar egyenesen Sidious-ra meredt, majd Gunray felé fordult.

– De, helytartó, én voltam az, aki kapcsolatba lépett a Lommite Limiteddel. Megérdemlek egy bizonyos mértékű bizalmat azok után, ami történt.

– *Helytartó* – mondta Sidious egy árnyalatnyival több fenyegetéssel a hangjában –, *tájékoztassa beosztottját, hogy a hozzájárulásai ebben az ügyben lényegtelenek voltak.*

Gunray idegesen pillantott Moncharra.

- Jobb lenne, ha menne.
- De...
- Most, még mielőtt dühbe gurul.

Monchar bélhólyagja egy émelyítő morgást hallatott, ahogy kisietett a barlangból.

Gunray lecsúszott a lépegetőtrónjáról és közelebb lépett a holovetítőhöz. A helytartónak kiugró alsó állkapcsa volt, vastag alsó ajakkal. Mély hasadék választotta el ívelt homlokát két oldalsó lebenyre. A bőre megtartotta az egészséges szürkés-kék színt, a legfinomabb gombák alkotta gyakori étkezésnek köszönhetően. A gyönyörűen kézzel megmunkált vörös és narancssárga színben pompázó köpenye elegánsan borult keskeny vállaira, akárcsak az alatta hordott kerek nyakú barna ing, amely elérte egészen a térdét.

– Elnézést kérek a helyettesem eme tapintatlanságáért – mondta. – A túl sok étel ingerlékennyé tette.

Sidious arckifejezése nem árult el semmit.

– *Bocsánatkérés elfogadva, helytartó.*

– Hath Monchar úgy tekint rám, mint ahogy én tekintek Önre, Sidious Nagyúr: félelemmel vegyes tisztelettel.

– *Csak akkor kell félnie tőlem, ha cserben hagy, helytartó.*

Úgy tűnt, Gunray megfontolja a megjegyzését.

– Már felkészültem a bejelentkezésére, Sidious Nagyúr. Bár bevallom, hogy fogalmam sem volt, hogy Önnek tudomása volt a dorvallai eseményekről, arról meg még kevésbé, hogy a Kereskedelmi Szövetség érdeklődött a bolygó iránt.

– *Látni fogja, hogy kevés olyan dolog létezik, amellyel én nem vagyok tisztában, helytartó. Mi több, nem most hallottunk utoljára a Dorvalláról. Van még valami, amely kapcsán el kell járnunk a megfelelő időben.*

– De, Sidious Nagyúr, a probléma megoldódott. A Lommite Limited és az InterGalaktikus Érc egyesült a Dorvallai Bányászat égisze alatt, de magát az ércet a Kereskedelmi Szövetség fogja szállítani, továbbá képviselni a Dorvalla érdekeit a Galaktikus Szenátusban.

– *Még fontosabb, hogy önnek ezentúl állandó helye van az igazgatóságban.*

Gunray fejet hajtott.

– Valóban, Sidious Nagyúr.

– *Nos, a színpad készen áll a következő felvonásra.*

– Megkérdezhetem, hogy mivel fog együtt járni?

– *A megfelelő időben tájékoztatom. Addig is, vannak más ügyek is, ahol biztosítani kell a Kereskedelmi Szövetség hatalmi bázisát, és ezen belül is megerősíteni az ön személyes pozícióját.*

– Nem vagyunk méltóak a figyelmére.

– *Akkor törekedjen, hogy arra méltó legyen, helytartó, az együttműködésünk további virágzása végett.*

Gunray hangosan nyelt egyet.

– Ennél kevesebb nem fogom beérni, Sidious Nagyúr.

Darth Sidious a coruscanti búvóhelyén kikapcsolta a holovetítőt és szembefordult Darth Maullal.

– Valamelyest megbízhatóbbnak találod őket, mint korábban?
– Inkább rémültebbnek, Mester. – felelte Maul, miközben törökülési testtartást vett fel a padlón. – Amely számunkra ugyanazt a végeredményt érheti el.

Sidious helyeslő hangot hallatott.

– Eljön az idő, amikor már nem lesz szükségünk rájuk.

– Kezdem érteni, Mester.

Sidious szája sarka elégedett vigyorba torzult.

– Nem okoztál csalódást nekem a Dorvallán, Darth Maul.

– Mesterem – felelte Maul, kissé meghajtván a fejét.

Sidious egy pillanatra tanulmányozta őt.

– Érzem, hogy kedvedre való volt, hogy a saját magad ura lehettél.

Maul ráemelte a tekintetét.

– A gondolataim hozzáférhetőek számodra, Mester.

– Látom – mondta lassan Sidious –, mérsékelj a lelkesedésed, ifjú tanítványom. Hamarosan egy újabb megbízatásom lesz a számodra.

Maul kivárt.

– Ismerkedj meg a Fekete Napként ismert bünszervezet működésével. És miközben ezt teszed, térj vissza a harci szellemed képzésére. A fénykard még nagyon is jól jöhet arra, amit legközelebb parancsba adok neked.